

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 19
December 2017
číslo 10

Boh tak miloval svet

Boh tak miloval svet

Vianoce. Najkrajšie sviatky v roku. Snažíme sa na ne pripraviť, aby nám nič nechýbalo, všetko bolo na stole, všetko upratané. Myslíme na svojich najbližších. Ako prejav lásky k nim snažíme sa o darčeky.

Boh rozmýšľal podobne. Ako dar pre mňa, pre každého, pre celé ľudstvo, dáva ten najväčší dar - svojho vlastného Syna: „*Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život*“ (Jn 3,16).

Prichádza na svet ako malé dieťa, prijíma telo. A nie je to dar, ktorý zovšednie, ktorý stratí na hodnote, je to ten najcennejší - veď krv jeho Syna zmení život celého ľudstva.

Viem, ešte sme len pred Vianocami, ale nedá sa nemyslieť ďalej. Tá veľká obeta svedčí o jeho veľkej láske. Sú to sviatky, ktoré rozochvievajú naše vnútro. Boh dal všetko, lebo je Láska, ináč konať nevie. Čo ja ponúknem Bohu?

Vyprosujem požehnané a pokojné sviatky, plné radosti z Daru, ktorým je On sám.

duchovný otec Marek

meditácia snímka: M. Magda ml.

OBSAH

Boh tak miloval svet 2

KATECHÉZA

Homília Mons. V. Judáka 4

ROZHOVOR

P. Juraj Pigula 10

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Homília P. Pigula 14

Máme Boha na dosah 17

Storočnica Fatimy 18

O rozlišovaní Božej vôle 19

Moje spomienky na kardinála 20

Ján Vojtášák 22

Žalm 32,8 24

SPEKTRUM MLADÝCH

Ahoj, kamaráti! 25

Nová hasičská zbrojnica 26

Máš problém? (60. časť) 27

Trampoty v manželstve (118. časť) 28

Stalo sa, stane sa 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda st.

Meditačná: M. Magda ml.

Vnútorňa zadná: M. Magda
E. Jenča

Vonkajšia zadná: M. Magda st.

SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Vífaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločnosťou redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová**Grafika a fotoeditor:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** d. o. Ján Biroš, Martina
Gondová, Žofia Jenčová, Martin Magda ml.,
Mária Magdová, Monika Magdová, Paula
Mihoková, Blažej Vaščák**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116
e-mail: vitaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.sk
www.farnostvitaz.sk

číslo účtu: 5037445647/0900

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

Príde Kristus, Spasiteľ náš

1. Príde Kristus, Spasiteľ náš, - cestu mu pripravme, - príde drahý náš Mesiáš, - hospodu mu spravme. - Príde, príde, náš Spasiteľ, - všetci zaplesajme; - príde, príde, Vykupiteľ, - chválu Bohu vzdajme!

2. Plesajte, ó, praotcovia, - ktorí ste v temnosti, - bo stanú sa veci nové, - plesajte v radosti. - Príde, príde, náš Spasiteľ, - všetci zaplesajme; - príde, príde, Vykupiteľ, - chválu Bohu vzdajme!

3. Hľa, prijala Panna čistá - posla nebeského, - porodila by nám Krista - z lona panenského. - Príde, príde, náš Spasiteľ, - všetci zaplesajme; - príde, príde, Vykupiteľ, - chválu Bohu vzdajme!

4. O ktorom predpovedali - už proroci slávni - a ktorého si žiadali - ľudia starodávni. - Príde, príde, náš Spasiteľ, - všetci zaplesajme; - príde, príde, Vykupiteľ, - chválu Bohu vzdajme!

5. Počul Boh ľudu volania - na nebies výsosti, - pošle plný zľutovania - Syna nám k radosti. - Príde, príde, náš Spasiteľ, - všetci zaplesajme; - príde, príde, Vykupiteľ, - chválu Bohu vzdajme!

6. Z rúcha zla sa vyzliekajme, - v čnosť sa obliekajme, - srdce Kristu prichystajme, - pokánie konajme! - Príde, príde, náš Spasiteľ, - všetci zaplesajme; - príde, príde, Vykupiteľ, - chválu Bohu vzdajme!

(JKS 28)

KATECHÉZA

"Oneskorená" primičná sv. omša

Ešte asi pred dvoma mesiacmi poprosil nášho duchovného otca kňaz a hlavný ekonóm Nitrianskej diecézy Martin Štofko o možnosť odslúžiť ďakovnú sv. omšu v našom kostole sv. Jozefa, robotníka spolu s o. biskupom Nitrianskej diecézy Mons. Viliamom Judákom a jeho sprievodom zo sídelnej nitrianskej kapituly, kanonikmi na čele s veľprepoštom Mons. Štefanom Valom, Mons. Mariánom Šurábom (bývalý šéfredaktor Katolíckych novín) a Mons. Františkom Šútorom. Slávnosť dopĺňali ešte aj kňazi Nitrianskej diecézy Peter Brisuda, dištriktálny dekan a farár vo farnosti Jarok, Peter Čiernik, farár v Blesovciach, ktorý namaloval pamiatkový obraz z našej farnosti (mnohým sa vám podarilo si ho získať). Slávnosť sv. omšu svojou účasťou dopĺňali aj pozvaní naši rodáci, duchovní otcovia Dr. Pavol Čech, Ján Biroš, František Stahovec, Vlado Čech a Ján Kundrík.

Teda 2. decembra sme zažili duchovne nádhernú slávnosť. Svojou osobnou účasťou a spevom slávnosť ďakovnej sv. omše násobili operný spevák Jaroslav Dvorský s organovým doprovodom Slávy Gerberyovej, členky opery ŠD a Slovenskej filharmónie Košice.

Po sv. omši sme všetci boli pozvaní na agapé, ktoré nám pripravil náš rodák Stano Biroš s rodinou, ktorý sa nemalou mierou podieľal na tejto celej slávnosti, za čo sa mu my rodáci chceme zo srdca poďakovať - Pán Boh zaplať, Stano! Nech Ťa Pán žehná!

Keďže v homílii otec biskup Viliám Judák uviedol množstvo historických faktov a súradníc - nakoľko je historik - pre našich čitateľov a farníkov uvádzame homíliu so súhlasom o. biskupa v plnom znení.

Mons. Viliam Judák, nitriansky biskup

Dedovizeň

Pri jednej pravidelnej televíznej súťaži, pred niekoľkými mesiacmi, na ktorej sa zúčastňovali známe tváre zo šoubiznisu spolu so študentmi jednotlivých našich univerzít, značná časť prítomných, iste nielen na moje veľké prekvapenie, nevedela vysvetliť termín dedovizeň. Boli ponúknuté štyri varianty: mohol to byť domov dôchodcov, alebo televízor pre seniorov, dedičstvo, alebo vozeň s elektrickým napájaním. Iba jeden z troch súťažiacich určil správny význam, že je to dedičstvo, ako ste iste správne tušili. Z prítomných študentov to bolo len 64%.

Toto slovo, podľa Slovníka slovenského jazyka, značí hodnoty, ktoré prechádzajú z pokolenia na pokolenie; myslí sa predovšetkým zdedený majetok, pozostalosť po rodičoch, ale aj získané gény a duchovné hodnoty, teda hodnoty minulosti, na ktoré nadväzujeme. Vyznievalo to, akoby títo mladí ľudia nič neočakávali od predchádzajúcich generácií a svedčí to, o. i., žiaľ, aj o nedostatku historického povedomia, či vedomia duchovného bohatstva.

Preto je vždy vhodné, aj dnes, aby sme si s vďačnosťou pripomenuli hodnoty, ktoré pokladáme za svoje dedičstvo, za svoju dedovizeň. Medzi tieto dary patrí naša viera v Boha, naša príslušnosť ku Katolíckej cirkvi.

Dnes tu máte medzi sebou kňaza, hlavného celebranta, kanonika Ing. Martina Štofka, ktorého korene sú tu vo Vítaze a v Širokom, prostredníctvom jeho drahých rodičov, ktorí sú tu prítomní.

Bol vysvätený 17. 6. 2000 ako kňaz Nitrianskej diecézy. Žil na jej území a angažoval sa aktívne v živote Cirkvi ešte ako absolvent Vysokej školy dopravnej v Žiline. Po vysviacke pôsobil v Žiline ako duchovný správca kostola sv. Barbory a bol poverený pastoračnou starostlivosťou medzi vysokoškólakmi. Od roku 2007 pôsobí ako diecézny ekonóm v Nitre. Svoju službu vykonáva na vysokej úrovni a zodpovedne a aj táto chvíľa je pre mňa príležitosťou poďakovať mu za to, aj tu na rodnej hrudi.

Vďačíme za to aj Vám, milí Vítazania. Hoci farnosť Vítaz predtým patrila do farnosti Široké, ako farnosť bola zriadená 1. júla 1997, máte bohatú históriu. Už v roku 1245 sa spomína Vítazský potok, v roku 1272

sa už priamo spomína obec Vítaz (Wytez, Wythezfalva = Vitezova Ves). Slovo „vitez“ v maďarčine aj chorváštine znamená „rytier“. Obec s jej príslušenstvom dostal za nejaké, najskôr vojenské zásluhy (bitky s Tatármi 1241) nejaký vojak, rytier, preto jej zostal vyššie spomínaný názov.

Keď sme pri výraze „rytier“, chcel by som pri dnešnej vzácnej príležitosti pozdraviť vášho rodáka - rytiera pápeža sv. Gregora Veľkého - Ing. Stanislava Biroša, ktorý býva na území Nitrianskej diecézy. Všestranne napomáha svojou šlachetnosťou a štedrosťou mnohým aktivitám Cirkvi. Pomáha sociálne slabším rodinám a zaslúžil sa o obnovu pútnického miesta Skalka pri Trenčíne. Patrí mu za to, a mnohé iné, úprimná vďaka.

Od 16. storočia sa obec nazývala Nagy Vitez na rozdiel od Ovčia, ktoré sa vtedy nazývalo Kiss Vitez (Malý Vítaz). V 13. storočí do roku 1288 obec patrila Abovcom. Okolo roku 1328 ju vlastnili Drugetovci, neskôr opäť Abovci, ktorí jej názov používali v predikáte „de Witez“, Vitezy. V 15. - 16. storočí obec vlastnili príbuzní Abovci, ktorí boli usadení v Širokom (Širokayovci), v Bertotovciach (Berthótyovci), v Hendrichovciach (Hedryovci) a vo Fričovciach (Fritsyovci).

Obyvatelia tejto obce mnohokrát dokázali, že si vážia Božie hodnoty a že sú verní Cirkvi.

Už z prvých desaťročí 14. storočia pochádza gotický kostol sv. Ondreja. Okolo roku 1330 v ňom pôsobil farár Mikuláš. V 17. storočí ho vlastnili protestanti. Objekt bol v roku 1778 zbarokizovaný na náklady zemepána Juraja Pécsyho a zariadený barokovým inventárom. Dodnes sa oň vzorne staráte.

V dnešnom katastri obce existovala na rozhraní 13. a 14. storočia obec Voľa, resp. Pohlodov (Korlatvaga-sa), ktorej vznik iniciovali zemanovia z Vítazu. Zanikla v druhej polovici 15. storočia. Juhozápadne od Vítazu, v lokalite Pohlodov, je mierna vyvýšenina, na ktorej odbornou obhliadkou odhalili okolo roku 1970 zvyšky múry, ktoré nepochybne bolo stavebnou súčasťou tamojšieho kostola.

Svoju živú vieru a obetavosť ste dokázali aj pri stavbe tohto kostola sv. Jozefa, robotníka. Kostol sv. Ondreja bol totiž už pre veriacich malý, lebo do Vítazu chodili aj veriaci z Ovčia a ľudí pribúdalo. Po dohode veriacich so správcom fary Široké dal farár Ondrej Jerga urobiť plány pre nový kostol. Po ňom nastúpili farár Andrej Oros (1952-1957), ktorý v tomto úsilí pokračoval.

snímka: Martin Magda

19. marca 1957 na slávnosť sv. Jozefa, ženícha Panny Márie, sa splnil dávny sen veriacich z Víťaza. Prvýkrát sa začali kopať a betónovať základy tohto nádherného kostola, ale bez stavebného povolenia.

„Tento sviatok pre začatie výstavby určite nebol vybraný náhodne. Naši starí rodičia a prarodičia za základ svojho bytia považovali rodinu, ktorej sv. Jozef je najvzornejším príkladom“, uvádza sa vo Vašich pamätiach. Kostol bol ukončený v roku 1961 za pôsobenia Petra Adamčáka, rodáka z Bieleho Potoka, farára v Širokom. Bolo však zabránené, zo strany štátnych úradov, biskupovi J. Čárskemu, aby ho posvätil.

Na poďakovanie nikdy nie je neskoro, preto prichádzame dnes spoločne, aby sme sa s naším celebrantom, ktorý tu má korene, poďakovali za to, že tu bolo živé prostredie viery, v ktorom vyrástli jeho rodičia a rozvíjali v ňom dar viery a povolania. Chce prejavíť svoje poďakovanie a svoju úctu zvlášť svojmu dedkovi Imrichovi Ungvarskému, jednému z kurátorov počas výstavby a neskoršiemu kostolníkovi.

Vtedy ste mnohí s ním riskovali svoju osobnú slobodu, pretože ste boli za to viacerí väznení. Riskovali ste svoju budúcnosť a budúcnosť svojich detí, keď ste sa vzopreli vtedajšiemu ateistickému režimu. Farníci sa vtedy revolučne vzopreli komunistom, ktorí chceli výstavbu zastaviť. Odmietli ísť pracovať na JRD a plniť povinné dávky, pretože ste chceli mať uprostred svojich príbytkov dôstojný Boží dom, v ktorom ste sa chceli stretnúť so živým Bohom.

A nemali ste to ľahké ani predtým. Svedčí o tom aj pôsobenie Jozefa Čárskeho, neskoršieho košického biskupa, ktorý prišiel do Vašej farnosti 15. 10. 1915 uprostred vojny. On sám píše, že „farská budova bola v tom čase v úplne dezolátnom stave“. Jeho matka, ktorá ho sprevádzala, keď videla tento úbohý stav, pustila sa do plaču a povedala: „Syn môj, nemôžeš sa vrátiť do Košíc?“ Tam totiž pôsobil predtým ako kaplán a duchovný správca košickej Vyššej dievčenskej školy.

On, však, sám pochádzajúci z chudobných pomerov, jasne si uvedomoval, že farnosť prežíva vojnové časy. Nedal sa odradiť prvým nepríjemným dojmom a, ako vyplýva z jeho nasledujúcich zápiskov, veriaci sa o neho verne postarali. Ako aktívny farár sa usiloval nájsť primerané prostriedky, aby zverený ľud v ťažkých časoch povzbudil a potešil tých, ktorých vojna pripravila o manželov a otcov. Pôsobil tu do konca roka 1923, teda osem rokov, keď bol vymenovaný za rektora Slovenského katolíckeho konviktu a profesora morálky a pasto-

snímka: Martin Magda

rálky. V rozlúčkovej reči ďakoval svojim farníkom za ich spoluprácu, pretože „dali do poriadku faru, zadovážili nový organ, kúpili kostolné rúcha, pokryli kostol a za pomoci bratov za morom si zaobstarali zvony ľubozvučnejšie, väčšie ako predošlé“ (ktoré boli rekvírované). Napokon povzbudil veriacich, aby milovali Cirkev, aby milovali Boží chrám, aby milovali svojich kňazov.

A naozaj sa jeho slovo s Božou pomocou naplnilo a, hoci tu boli povolania aj predtým, predsa za ostatné desaťročia ich tu bolo požehnane.

Kňazi, rodáci z Vŕtaza:

Koči (Kótsky) Ján (1783-1829), ord. 1809

Kollár Ján (1831-1890), ord. 1855

P. Magda Martin, SVD (1927-2012), ord. 1983, zomrel v Nitre

Franc Ladislav (1941-2010), ord. 1966, naposledy farár v Osikove

Čech Pavol ThDr. (*1943), ord. 1966, t. č. farár v Hažlíne

Biroš Ján (*1936), ord. 1971, t. č. na dôchodku v KD vo Veľkom Šariši

Ondria Ján (*1948), ord. 1972, 1978

Grega Viktor (1941-2005), ord. 1973, naposledy farár v Ptičom

Stahovec František (*1949), ord. 1974, žije na dôchodku v rodisku

Čech Vladimír (*1955), ord. 1982, t. č. farár v Hrani

Kundrík Ján (*1963), ord. 1987, kňaz Rožňavskej diecézy, t. č. farár v Michalovej

Foriš Miroslav (*1975), ord. 2002

Balucha Vladimír (*1970), ord. r. 2004

Uličný Mikuláš (*1978), ord. 2004, kňaz Pražskej diecézy

Kňazi z Ovčie:

Ondriáš Martin (1888-1967), ord. 1914, asessor, naposledy farár v Snine

Galdun Andrej (1923-1996), ord. 1949, naposledy farár v Hermanovciach

Kočík Jozef, SDB (1924-2000), misionár v Afrike, ThDr., doc. v Košiciach

snímka: Martin Magda

Jenča Michal (*1957), ord. 1982, kňaz Rožňavskej diecézy, farár v Polomke
 Bednárík Jozef, ord. cca 2000, kňaz Rožňavskej diecézy, pôsobí v Jaklovciach
 Humeňanský Jozef, ord. po r. 2000, rogacionista, misionár v Afrike

Aj Váš chrám predstavuje hodnoty, ktoré ako veriaci žijeme. Že je im dnešná doba nepravdivá, o tom niet pochyb. Aké je teda naše Slovensko? Spolu s celým západným svetom nadobúdame pocit, že skoro všetko dokážeme, že skoro všetko môžeme. Ak nie teraz, tak isto už o krátky čas. Aj my vnášame princípy a zákony mechaniky a fyziky do ľudského sveta. Aj náš svet sa zredukoval do mobilných telefónov, počítačov, čím sa, žiaľ, redukuje aj človek sám. Redukcia človeka prináša aj redukciu náboženstva. Prejavom je napríklad bežná komunikácia, kde sa zámerne vyhýbame nielen náboženskému slovníku, ale aj životu a zostupujeme do sfér čisto prirodzeného zákona. A z morálky sa nám stáva sekulárna etika.

Aj u nás sú prítomné svetové problémy: strata zmyslu pre manželstvo a rodinu, kríza vo výchove detí, strata zmyslu pre zodpovednosť, kríza autorít a ich vnímanie.

Čo máme robiť? Nie, nemusíme odísť z tohto sveta, ale zabojujeme a zachovajme si hodnoty, ktoré sú nám vlastné!

Pozrite, náš veľký básnik Milan Rúfus si spomína, že v kamennom sedliackom dome jeho starej mamy, v jeho prednej izbe, na čelnej stene povedľa obidvoch okien, viseli dva obrazy. Boli s náboženským motívom. Tajomstvo obrazu však vrcholilo týmto: stačilo, aby stará mama na jeho ráme čímsi pohla a nemý obraz ožil, ozval sa a začal hrať hymnu „Hrad prepevný“. A roky išli a boli to roky dobré, pretože ľudia i veci boli spoľahlivo na svojich miestach a už svojím trvaním nás ubezpečovali, že je všetko v poriadku. Až raz prišiel sovietsky vojak, ktorému sa zapáčil hrací strojček. Vybral ho, ale obraz nepoškodil.

Po rokoch sa dostali obrazy k nemu. Viseli vyše dvadsať rokov v jeho drevenici v Jánskej doline na Liptove. „Avšak navštívili moju drevenicu zastudené deti tohto času... Celkom vecne usúdili, žeby za tie dva obrazy mohli niečo utržiť a prisvojili si ich... Prečo o tom hovorím? Tento privátny príbeh udivuje ma hĺbkou podobnosti, nesmiernym významovým presahom a priamo artikulovateľným odkazom: Strážte si svoj hrad, chráňte

si obraz svojho Boha pred nečistými prstami času... Nedajte sa pomýliť povrchovými zmenami. Čas aj naďalej rabuje v ľuďoch a okráda ich o obraz Boha v nich... Ak kedysi stačilo zdediť ten obraz, zavesiť si ho na čelnú stenu a občas z neho zotrieť prach, v tomto čase si ten obraz ešte navyše musíte nepretržite strážiť. I sami pred sebou, pretože čas je vo vás, čas, to ste aj vy. Čas, v ktorom neexistencia Boha, zdá sa, čoraz väčšej časti ľudstva pravdepodobnejšia než jeho existencia. Nevieť, či si na prázdne miesto po dvoch ukradnutých obrazoch ešte niečo zavesím. Viem však, že prázdno po nich bude mi nepretržite pripomínať iné desivé, hlučné, hysterické prázdno: duchovné prázdno tejto civilizácie... Bez hradu nebolo by ani podhradia. Chráňte si teda svoj Hrad, aby On mohol chrániť vás..."

Áno, naše osobné i spoločné dejiny tvorili obetaví ľudia, plní živej viery, preto je našou povinnosťou zachovať si ich vďačne v pamäti, na nich nezabúdať, ale si ich pripomínať, vracať sa k ich morálnym a duchovným odkazom, k myšlienkam a túžbam... Oni z minulosti k nám aj dnes hovoria, napomínajú, pripomínajú, nútia zamýšľať sa. Predstavujú stále mravné a duchovné hodnoty.

Áno, naša dedovizeň, naše nezničiteľné a trvalé dedičstvo spočíva predovšetkým v duchovných hodnotách, ktoré nám zanechali predchádzajúce generácie. Budme im za to vďační!

Opravdiví, nie matrikoví kresťania sú ľudia, ktorí dávajú odpoveď na Božiu výzvu. Želám Vám, drahí bratia a sestry, aby ste si tieto hodnoty chránili a zachovali. Žili z nich a odovzdali aj ďalším generáciám, ako nám to povedal svätý pápež Ján Pavol II. pri svojej poslednej návšteve na Slovensku v roku 2003: „S pocitmi najhlbšej lásky, pozdravujem teba, milovaný slovenský národ. Vzdávam vďaky Bohu za teba, že si dokázal aj v ťažkých chvíľach zachovať vernosť Kristovi a jeho Cirkvi. Povzbudzujem ťa, nikdy sa nehanbi za evanjelium! Chráň si ho vo svojom srdci ako najcennejší poklad, z ktorého môžeš čerpať svetlo a silu do každodenného života.“

Kiež sa tieto hodnoty na nás všetkých naplnia na príhovor Božej Matky Panny Márie a jej ženícha sv. Jozefa, Vášho nebeského ochrancu. Amen.

snímka: Martin Magda

Rozhovor

P. Juraj Pigula, augustinián

**Patrónom nášho starobylého kostolíka na „Vyšnom konci“ je svätý Ondrej, apoštol a tak na sviatok tohto svätca 30. novembra sme slávili odpustovú svätú omšu, ktorej slávnostným kazateľom bol náš redakčný hosť. A my sme ho pri tejto príležitosti požiada-
li o rozhovor.**

snímka: Martin Magda

Duchovný otec, poprosím vás, predstavte sa na úvod našim čitateľom.

Volám sa Štefan Pigula, pochádzam z Kendíc. Som najstarší z ôsmich súrodencov, mám teda štyri sestry a troch bratov. Aj moji rodičia pochádzajú obaja z Kendíc, aj moji starí rodičia boli Kendičania. Najprv som študoval v Košiciach na gymnáziu, po jeho ukončení som prešiel v Košiciach k augustiniánom.

Tu vás na chvíľku zastavím. Ako ste sa vôbec prepracovali k tomu, že budete rehoľníkom?

Mali sme takého staršieho kňaza, bol to františkán Rufín Ladislav Finta. Bol taký prísnejší, možno aj ťažko prístupný. Keď som mal asi 9 až 10 rokov, začal som čítať knihy, dosť veľa kníh. Dostala sa mi do rúk kniha o don Boscovi. Ne-

môžem dnes na sto percent tvrdiť, či to bol už zárodok môjho budúceho povolania, ale ja som si vtedy začal tak predstavovať kňaza, ktorý by sa nám chlapcom venoval, hral by s nami futbal, atď. A ono sa to neskôr aj stalo skutočnosťou. Mali sme vtedy bohoslovca, volal sa Cyril Adam, ktorý sa nás chlapcov ujal. Začal som ministrovat', zmenil sa nám kňaz vo farnosti. Prišli mi nové vzory kňazov, ktorí boli bližšie k ľuďom, otvorenejší. Takže moja prvá ešte detská predstava o kňazovi bola, že by mal hrať futbal s miništrantami, atď, lebo ja som stále behal s loptou po Kendiciach. Číže mal som takú predstavu, že kňaz by mal byť ako don Bosco. Inšpirovala ma jednak kniha, ktorú som čítal, jednak to, čo som videl okolo seba. Potom postupne až neskôr,

ako som spomínal, po ukončení gymnázia prišlo to, že možno takým mojím vysnívaným kňazom by som mohol byť aj ja sám.

Takže nasledovala stredná škola...

Končil komunizmus, nastal prevrat v našej spoločnosti. V tom čase som bol siedmakom. V ôsmom ročníku som už vlastne bol prijatý na gymnázium Tarasa Ševčenka do Prešova. Ale našiel som inzerát v Katolíckych novinách, že dominikánky v Košiciach otvárajú cirkevné gymnázium. To ma hneď zaujalo, lebo ešte tu nič podobné nebolo. Podal som si tam prihlášku a začal som chodiť do Košíc na spomínané gymnázium. A možno, že to bola ďalšia kocka do skladačky môjho rehoľného života. Samozrejme, že aj príklad kňazov v našej farnosti. Mali

sme jedného, ktorý veľmi rád pracoval s mladými, takže aj to určite v mojom živote zavážilo.

Videl to aj ten kňaz na vás, že vás to ťahá k Bohu a do jeho vlnice?

Možno videl, lebo ja som sa angažoval aj vo farnosti. Hral som na gitare, mali sme taký maličký zbor, ktorý som postupne aj viedol ja sám, najprv moji predchodcovia a po nich ja. A rôzne iné aktivity sme rozbehli ako dobrá partia mladých ľudí. Bol v nej aj váš terajší pán farár Marek. Hrávali sme estrády, koledovali sme, robili sme dokonca aj silvestrovské plesy.

Nedá mi nespýtať sa, náš duchovný otec tiež hral na gitare?

Nie, on bol veľkým koledníkom.

Teda na konci gymnázia bolo už vaše smerovanie ku kňazstvu viac-menej jasné a isté, alebo to bolo inak?

Tesne pred maturitami, keď sa už mali podávať prihlášky na vysoké školy, bol som už rozhodnutý, že si podám prihlášku do seminára. Predtým pár rokov som chodil k saleziánom v Košiciach na pravidelné stretká. Tam som stretol augustiniánov, ku ktorým som viac inklinoval. Nevedel som si seba predstaviť ako diecézneho kňaza v tom zmysle, že mi bola bližšia spoločenská komunita. Možno som si to priniesol z rodiny, lebo vždy nás bolo veľa a nevedel som si predstaviť, že by som bol žil sám. Zmysel pre priateľstvo a vzájomné zdieľanie sa som si predstavoval v reholi. A tak som sa rozhodol, že ak duchovné povolanie, tak to bude v rehoľnom spoločenstve, ktoré pracuje pre spoločný cieľ a spoločné hľadanie

Boha. To som postupne hľadal najprv u saleziánov a augustiniánov. Tam len počas leta, lebo oni neboli na Slovensku, prichádzali tu len počas leta na rôzne aktivity. Bol som na prvej púti, ktorú zorganizovali v roku 1991, aj na druhej, potom na tretej a štvrtej. Po maturite v lete, keď prišli, rozhodoval som sa, či vstúpim k nim, alebo inde počas letných prázdnin dva mesiace. A poslednou fázou, ktorá u mňa rozhodla, boli duchovné cvičenia s nimi. Volalo sa to život v komunite a tam sa to moje rozhodnutie spečatilo.

Teraz už vieme, že ste augustiniánom. Kde pôsobila najbližšie táto rehoľa, keď neboli vtedy na Slovensku?

Prichádzali z Talianska. Keď som k nim vstúpil, založili si komunitu v Košiciach. Zakladateľmi boli otec Pavol, otec Angelo a ja. Jeden môj spolužiak, keď zistil, že ja idem k augustiniánom, tak sa pridal aj on a ešte jeden Prešovčan.

A to štúdium v seminári?

Dva roky som bol v seminári v Košiciach ako augustiniánsky kandidát. Bývali sme v komunite v kláštore, viac-menej, lebo stále to bolo v nejakých podnájdoch. A potom som odišiel do Talianska.

Je to štúdium v seminári zhodné?

Jasné, že je zhodné, len medzitým sú iné veci ako napríklad noviciát, to je rok. Keď je len interné štúdium rehoľné, spirituality a dejín, sú tam osobné stretnutia s majstrom, ktorý vedie novicov, atď. Je to osobitný program, akoby ročné duchovné cvičenia, silne založené na modlitbe a rozlišovaní povolania. Trvá rok a po ňom dostane novic už habit. My máme

v noviciáte biely habit. Potom som už pokračoval v Taliansku.

Ako tam pokračovali vaše štúdiá?

Tam som doštudoval a mal som aj kňazskú vysviacku. Augustiniáni majú sídlo v meste Cartoceto, leží neďaleko San Marína. Ja som bol rok v noviciáte v Ancone pri Jadranskom mori a potom priamo v Ríme. Bol to rok štúdia filozofie, ďalej tri roky teológie a keď som ukončil teológiu, tak som ešte študoval patristiku, teda cirkevných otcov a kresťanskú literatúru prvých storočí. Teda všetko, čo bolo vyprodukované v kresťanskej literatúre od apokryfov, od času, kedy boli dopísané evanjeliá a vznikali ďalšie spisy, ktoré vyprodukovalo kresťanstvo, okrem tých, ktoré sú zapísané v Novom zákone, vrátane heretikov až po 7. - 8. storočie. Toto patrí do patristiky. Je to veľmi široký odbor, lebo je tam jednak kresťanská literatúra a z nej vychádza aj samotná teológia, pretože mnohé spisy sú silne teologické, mnohé historické, niektoré literárne. Je to o evolúcii kresťanstva v rôznych štádiách a obdobiach, ako sa vyvíjala Eucharistia, ako sa vyvíjalo prijatie biblických kníh do biblického kánonu, ako sa vyvíjala Kristológia, trinitárna teológia. Všetko to učenie cirkvi sa postupne formovalo aj verbálne, dogmy, koncily, atď. Takže toto všetko patrí do patristiky.

Slúžili apokryfné spisy na doplnenie evanjelií?

Zaleží na tom, ktoré, lebo máme aj apokryfy ľudové, to znamená, že ľudia, keď si dávali otázky typu, čo Ježiš robil medzi tým dvanástym a tridsiatym rokom života, čo robil, keď bol malý chlapec, čo robi-

la Mária predtým, čo robil Jozef. Tak si v tých spisoch odpovedali a vznikali legendy a príbehy. Aj keď niečo v tých legendách môže mať pravdivé skutočnosti. Ale potom máme aj apokryfy, ktoré pochádzajú z tzv. gnostického (heretického) prostredia, ktoré používa tieto spisy pre svoje účely. To znamená, že máme veľa apokryfných evanjelií, napr. Filipovo evanjelium, Judášovo evanjelium, atď., ktoré vznikli v týchto prostrediach, kde sa tradovalo evanjelium a odovzdávali sa príbehy o Ježišovi. Takže napríklad Tomášovo evanjelium je veľmi podobné Matúšovmu, sú tam aj slová Ježišove. Napríklad: Ježiš povedal, že nebeské kráľovstvo sa podobá sieti, ktorá vyloví také a také ryby. Sú to veľmi podobné slová, ktoré hovoril Pán Ježiš v Matúšovi. Ale keďže sa používalo v gnostických prostrediach, nemáme žiadneho apoštola, ktorý je za tým konkrétne. Hoci meno má, ale nevieme, kde sa pohyboval, kde vzniklo toto evanjelium. Apokryfy vznikali oveľa neskôr ako evanjeliá, až v polovici druhého storočia. Ďalšiou vecou je to, že majú rôznu náuku, ktorá protirečí pravidlu viery. Pravidlo viery je naše Verím v Boha. Teda to, čo vychádza z krstu, v čo prví kresťania verili a praktizovali to aj počas liturgie. Keď to protirečilo tejto náuke, napríklad u gnostikov Ježiš nemal skutočné telo, bol to podľa nich len duch, ktorý sa zjavoval, odovzdával pravdu, prišiel na svet, ale nemal skutočné telo. Teda oni popierali telesnosť Ježiša Krista. Tieto gnostické skupiny používali tieto apokryfy len pre svoje účely a len pre svoju skupinu. Teda dávali dokopy nejaké príbehy

vizualizácia: www.aug.sk

o Ježišovi, ktoré kolovali, a možno sú tam aj nejaké konkrétne slová pravdivé od Ježiša, ale tieto už cirkev neprijala, pretože nevedela, kde vznikli, vedela, že pri tom boli heretici. Potom boli ešte židokresťanské apokryfy. Tí židia, ktorí žili Mojžišov zákon, teda dodržiavali všetky židovské pravidlá a príkazy, tam tiež vznikali apokryfy. Lebo mnohí z tých židokresťanov nikdy nechceli zanechať svoje pravidlá, keď nastal rozkol medzi cirkvou a synagógou, priniesol to svätý Pavol. Tito neprijímali Ježiša ako skutočného Boha, neurobili ten ďalší krok, lebo apoštoli a ich nasledovníci prijali Ježiša Krista ako Mesiáša a Boha. Posun v tejto Kristológii nastáva u Jána,

keď hovorí, že "to slovo bolo Boh, ktoré sa stalo telom", tak to už je silné vyznanie viery. A oni si zachovali vieru v Ježiša Krista nie ako Boha, ale ako Mesiáša, ktorý bol človekom, to je ďalšie prostredie. V týchto rôznych prostrediach vznikajú apokryfy. Cirkev sa drží vo svojej tradícii, sú ľudovo populárne protoevanjelium Jakubovo, z ktorého čerpali inšpirácie umelci, alebo tradícia. Joachim a Anna, mená rodičov Panny Márie, čo robila Mária predtým, že bola zasvätená, že bola obetovaná, že bola privedená do chrámu. Toto všetko máme, dokonca aj niektoré cirkevné sviatky pochádzajú z týchto apokryfov. My predpokladáme, že majú zárodok aj pravdivý. K ostatným je cir-

kev opatrná, niektoré vznikali až v 3. - 4. storočí a sú zväčša here-tické. Vznikli len na to, aby potvrdili pravdu nejakej skupiny.

Máme aj apokryf od svätého Ondreja?

Nie, takýto nemáme. Máme Petrove skutky, lebo apokryfy kopírujú Nový zákon, ale Ondrejovo evanjelium cirkev nepozná.

Vráťme sa späť k reholi, do ktorej patríte. Môžete nám bližšie predstaviť reholu augustiniánov?

Najprv sme mali sídlo v Košiciach v jednom prenajatom dome na Kostolianskej ceste, bolo to od roku 1995. V roku 2011 sme 13. novembra požehnali nový kláštor svätého Augustína na sídlisku Dargovských hrdinov (na Furči). Cirkevne patríme pod Košickú Novú Ves. Teraz ešte dokončujeme kostolík pri kláštore, bude to kostol svätej Rity. Pretože Svätá Rita bola augustiniánka, mníška a mníšky z Cassay nám darovali (resp. kúpili) pozemok pre celý ten areál, ktorý tam máme. Takže aj z vďačnosti sme sa takto rozhodli. Momentálne sme tam šiesti, teraz o týždeň vysväťíme nového kňaza. Volá sa Andrej, bude to 8. decembra. Máme ešte jedného kandidáta, dvoch študentov mimo - jeden je v Španielsku v noviciáte a jeden v Taliansku na štúdiách. Potom je tam otec Pavol Benedik, je pápežským sakristiánom, to je ten, ktorý nás založil. Je už jedenásty rok v pápežskej sakristii. A otec Angelo Lemme je v Brne. Máme ešte ďalšieho nášho Slováka, ktorý patrí do našej komunity a je v Brne prepožičaný, tam je predstavený. A ako dom patríme pod taliansku provinciu.

A vy ste predstaveným na Slo-

vensku?

Áno, ja som predstavený na celom Slovensku, lebo máme len jeden dom, ale provinciál sídli v Taliansku. K tým štruktúram ešte možno teraz vznikne delegácia, alebo vikariát Košice - Brno - Praha.

Čo je prvoradou prioritou, alebo charizmou vašej komunity, rehole?

Naša základna spiritualita je taká. Je to jednak interiorita, teda hlboký vnútorný život. To znamená, že je to modlitba, čítanie Božieho slova, resp. meditácia nad Božím slovom. Náš znak tvorí prebodnuté srdce a za ním je Biblia, pretože svätý Augustín, keď sa obrátil, tak povedal: "Pane, ty si prebodoval moje srdce svojím slovom a ono zahorelo láskou." Toto je teda program nášho života, ktorý máme aj vo vitráži, keď sa vchádza a vychádza z kostola, tam je to zobrazené. Druhá vec je komunita, čiže žijeme spoločne, pracujeme spoločne a spoločne hľadáme Boha. Čiže máme spoločné peniaze, máme spoločné autá, nikto ho nemá osobne vo vlastníctve, celý kláštor patrí nám všetkým. Toto je komunita a zdieľanie viery, zdieľanie tých osobných darov, ktoré dávame do služby. A tretia vec je služba. My nemáme takú službu, akú majú napríklad lazaristi, saleziáni, ktorí majú tú službu špecifickú. Našou službou je, že sa snažíme odpovedať na potreby miestnej cirkvi. Hlavne sme sa od začiatku venovali mládeži a postupne prišli na rad rodiny, robíme manželské večery. Keďže je teraz okolo nás veľa bezdetných párov, máme aj takú skupinu. Teraz v nedeľu budeme mať

stretnutie s rozvedenými ženami. A potom spovedanie, sväté omše. Robíme aj malé misie, nie také, ako robia redemptoristi, lebo nemáme na to kapacity. Robievame ich cez víkend a berieme nejakých mladých s nami a rodiny. Apoštolát robíme aj tak, že píšeme knihy, rozširujeme spiritualitu svätej Rity a tiež publikujeme aj o svätom Augustínovi.

Na záver by som vás poprosil o duchovný odkaz pre našich čitateľov.

Včera som čítal jednu myšlienku a zapísal som si ju: "Zbytočnosť v živote robia iba šťastní ľudia." To bola aj pre mňa taká inšpirácia. Keď som to dobre pochopil, tak tými zbytočnosťami sú tie, ktoré sú každodennými vecami, ktoré robíme z lásky pre druhých. To je, že mama ráno vstane a pripraví raňajky, alebo sa stará o svoje deti, alebo otec ide každé ráno do práce a robí to pre svoju rodinu. A mnohé veci sa nám môžu zdať takou rutinnou. Pán farár ide a každý deň slúži svätú omšu, ide spovedať. Alebo len také maličké veci to môžu byť, malý úsmev, malé pohladenie, láskavé slovo. Tu a tam sa môžu zdať ako zbytočnosť a pritom len šťastní ľudia vedia, že sú to najdôležitejšie veci. Z tých zbytočností, koniec koncov, sa skladá to šťastie. A keby sme ich nerobili... Lebo kto nekkladie dôraz na malé veci, tak potom sa stáva aj to, že sa rozpadávajú vzťahy, že človek sa ženie za vecami, ktoré sa mu zdajú oveľa dôležitejšie. A pritom prehliada to, čo je dôležitejšie, aj keď sa mu to zdá ako zbytočnosť.

Ďakujem za rozhovor.

prpravili: Mgr. M. Gondová, M. Magda

Homília p. Pigulu na slávnosť sv. Ondreja, apoštola

Spomedzi apoštolov som sa poväčšine zamýšľal nad osobnosťou sv. Petra, ktorý je v evanjeliách veľmi citovaný. Vďaka pozvaniu k vám som však meditoval nad sv. Ondrejom, jeho životnou cestou za Kristom a s Kristom. Musím povedať, že sv. Ondrej ma veľmi zaujal. Dnes večer by som sa s vami teda chcel podeliť o pár charakteristík sv. Ondreja, ktoré ma inšpirujú v nasledovaní Ježiša Krista.

V prvom rade ma sv. Ondrej učí znova žasnúť, učí ma jednoduchosti a údivu. Od prvého stretnutia sa s Ježišom žasne nad jeho slovami, spôsobmi, štýlom života. Je to niečo, čo sa postupne vytratí zo života mladých a dospelých. Stratíme po istom čase schopnosť žasnúť a znovu sa ju musíme učiť. Všetko sa stáva samozrejmé, všedné, obyčajné...

Ježiš nás udivuje neustále. Keď počúvame slovo každú nedeľu, keď k nám hovorí cez evanjelium, môžeme neustále objavovať a neustále žasnúť nad jeho slovami. A to je veľmi dôležité, musíme sa to učiť. Mnohokrát si povieme: „Ten príbeh už poznám, toto už viem.“ To je, ako keď máte doma manžela, manželku: „Však ho už poznám, rovnaký je. Prečo mám žasnúť nad ním, alebo nad deťmi?“ A niečo podobné ako údiv potrebujeme, aby tá naša každodennosť nebola nudná.

Jeden filozof Husserl vymyslel také ťažké slovo, ktorým je fenomenológia, jeden filozofický smer. Hovoril veľmi zaujímavú vec: „Skúsme vstávať ráno s tým, ako keby sme veci videli po prvý raz.“ Takže ja ráno vstanem a vidím ten deň prvýkrát, slnko po prvýkrát. Žasnem. A to je čo? To je presne otázka toho filozofa: to je čo, kto? Aha, to je moja manželka, aha, to je moje dieťa.

Je krásne, keď taký otec dokáže žasnúť nad svojou dcérou a povie jej: „Aká si krásna!“ Keď manžel dokáže povedať svojej manželke: „Si nádherná, alebo ďakujem ti za niečo!“ A to robíme vtedy, keď žasneme. Keď teda to, čo robí ten druhý pre mňa, sa nestane samozrejmou, ktorú si už ani nevšimnem. Toto pre mňa znamená žasnúť. A svätý Ondrej to robí neustále celý svoj život, lebo on nasleduje Krista až po smrť a zmŕtvychvstanie. A potom celý život žasne nad tým Kristom a ešte stále si spomína na to, čo prežil s ním, neustále žasne. A naďalej aj žije z Kristových slov. Potom ide a rozpráva ľuďom s takým údivom, čo sa mu stalo, že spoznal toho človeka, ktorý je Bohom, ktorý priniesol spásu.

Druhá vec, ktorá ma tak fascinuje a pre mňa je v tom inšpiráciou: svätý Ondrej sa nestará len o seba, stará sa hlavne o druhých. Akonáhle stretne Ježiša, ide hneď za Petrom, za svojím bratom, ide sa o to podeliť, stará sa o to, aby Peter tiež stretol Ježiša. Potom neskôr sa stará o to, aby Gréci stretli Ježiša a celý život sa stará, až kým nevyleje svoju krv, aby ľudia stretli Ježiša. A to starať sa o druhých znamená mať skutočný záujem o druhých.

Poznáme politikov a všetci vieme, že majú svoje záujmy, mnohokrát iné, ako to spoločné dobro a preto im už častokrát neveríme. A tento Ondrej nám ukazuje, čo je to mať skutočný záujem o druhého človeka a čo je to mať skutočný záujem o Boha, lebo z toho to vychádza, že mám záujem o dobro toho druhého. Keď sa ho spýtam, ako sa máš, nie je to banalita, ale to, že mám starosť o toho druhého. Nedávno som počul jedno interview s generálom „mariňákov“ (US Marines), to sú americkí vojaci, ktorí zachraňujú ľudí po celom svete. Je to zložka vojakov v USA, ktorí sú asi najtvrdšie školení, majú najtvrdší výcvik. Pýtali sa ich generála, akých ľudí oni vyberajú. A on hovorí: „Ja vám najprv poviem, akých si nevyberáme. Príde k nám veľký svalnatý kulturista, dvojmetrový, toho si nevyberieme. Príde ďalší, ktorý je veľmi múdry IT-čkář, ktorý „hackne“ všetko (mladí vedia, čo to je), teda vstúpi do všetkých počítačov po celom svete a vie vykradnúť banky, ani toho si nevyberieme. A príde ďalší, ktorý zabehne stovku za desať sekúnd, ani toho si nevyberieme. A teraz vám poviem, koho si vyberieme. Vyberieme si toho, ktorý v tom absolútnom fyzickom a psychickom vyťažení je už absolútne na dne svojich síl a niekde zo svojho vnútra dokáže urobiť jednu vec a to, že si všimne toho, kto je vedľa neho a pomôže mu.“

Mňa to veľmi zasiahlo, lebo som si hovoril, veď toto je evanjelium. Toto je absolútne to, čo chce od nás Ježiš, aby v tých ťažkých momentoch nášho života sme si dokázali všimnúť tých druhých, ktorí sú vedľa nás, aby sme neboli sebcami. Mnohokrát mi povedia aj zdravotné sestry, s ktorými sa stretávam, koľko ľudí, ktorí majú ťažkosti a sú chorí, už prestanú vnímať, že okolo nich sú ostatní a myslia len na seba. A my sa ako

Fotomika: Martin Magda ml.

kresťania učíme trpieť aj s tým, že sa dokážeme starať aj o druhých. Nemyslíme len na seba a snažíme sa o neustále prekračovanie toho, čo prežívame, čo cítime, čo vnímame. To znamená starať sa o druhých - vnímať toho druhého, ktorý je vedľa mňa, mám pozorné oko k tomu druhému. A toto robil svätý Ondrej.

Tretia vec, veľmi zaujímavá je, že svätý Ondrej mnohokrát nerozumel Ježišovi, tak ako aj ostatní apoštoli. Pamätáte sa, že v evanjeliu Ježiš často hovorí: „Nerozumiete a znovu nerozumiete.“ A tu sa ukazuje jedna vlastnosť, a to veľká pokora svätého Ondreja. Nerozumie Ježišovi, ktorý hovorí podobenstvá, ktorý mu niečo hovorí a chce od neho niečo. On nerozumie, ale nasleduje ho. Snaží sa byť pokorným. A ďalšia vec je, že ten Ondrej stále zmizne, aby sa ukázal Ježiš, pretože on privedie Grékov k Ježišovi, ale on zmizne. On privedie Petra k Ježišovi a Ondrej zmizne. Ukazuje nám nádhernú pedagogiku, ako priviesť druhých k Ježišovi, ale vytratiť sa, lebo nie my sme dôležití, ale Kristus je dôležitý. Sám Ondrej vie, že nie on dáva spásu, nie on spasí tých ľudí, Petra, alebo Grékov, ale je to Ježiš. On ich len privedie a zrazu zmizne. Nádherná vlastnosť tohto apoštola.

Štvrtá vlastnosť svätého Ondreja, ktorú ja vnímam je, že má silnú odpoveď na jednu otázku, ktorá je veľmi tvrdá a to je otázka prečo? Prečo vstávam, prečo som dnes vstal, prečo prichádzam do kostola, prečo sa modlím? Lebo ja viem, že sa modlím. To, čo robím, je jasné a ako sa modlím viem, ale prečo? Mnohokrát si potrebujem odpovedať aj na túto otázku, ktorá je základná. A toto mal silné svätý Ondrej, pretože, keď išiel až k mučeníctvu, musel tomu naozaj veriť. On skutočne veril tomu, čo hlásal, čo žil, čo počul od Krista. Veril v to, čo veril.

Ja napríklad ráno vstávam kvôli káve, fakt. Hneď zapnem kávovar a dám si dobrú kávu a preto vstanem každé ráno. A pri tej káve si hovorím, že by som chcel, aby ma Božia láska prebudila ako tá káva. Tak prosím Boha, aby mi otvoril oči, aby som tak dokázal otvárať oči aj tým druhým ako tá moja ranná káva. A v tom vnímam tiež to, že si potrebujem dávať každé ráno svoje prečo? Keď vstávam, tak chcem ísť k ľuďom s otvorenými očami aj ušami, aby som ich vnímal, aby som odovzdával Božiu lásku, ktorá vstupuje do môjho srdca. Ten príklad s kávou je o tom, že si dávam dúšok kávy - to ako keby Božia láska vstupuje, lebo hneď ráno si dávam aj dúšok modlitby, aby som mohol ponúkať Božiu lásku druhým. Toto je moje malé prečo a každý má svoje. Začínať svoj deň s niečím a je dôležité, aby som si mnohokrát povedal: „Pane, obliekam sa a ob-

snímka: Martin Magda

liekam si cnosť. Chcem byť trpezlivý s mojimi kolegami v robote, alebo s mojimi deťmi. Chcem byť múdry ako Ondrej. Chcem si obliekať múdrosť, chcem si obliekať vytrvalosť, aby som sa nenahneval, aby som si dával pozor na slová.“ A toto si môžem ráno obliekať a povedať si svoje prečo? Áno, v toto verím a toto chcem.

A v tom bol silný svätý Ondrej, on ten základ mal. My žijeme v absolútne uponáhľanej dobe, od rána beháme všade. A tak si to musím povedať ráno, aby sa to postupne uskutočňovalo, musím si to neustále pripomínať. Musíme žiť tak vedome veci, lebo potom žijeme nevedomky. Vstanem a už utekám, ani neviem, čo chcem. Každé prečo vstávam, aby som odovzdával Božiu lásku, na to som bol stvorený, toto si v prvom rade potrebujem pripomenúť.

Posledná vec, ktorú chcem povedať, vychádza zo slova apoštol. Ondrej je apoštol. A čo znamená apoštol? Všetci ste sa to učili v katechizme. Apostelo - poslaný. Keďže apoštol znamená poslaný, takto sa cítil aj Ondrej. Lebo čo urobil Ježiš? Poslal ich. Povedal: „Urobím z vás rybárov ľudí.“ My na konci svätej omše hovoríme: „Chodte v mene Božom.“ A Taliani povedia: „Omša sa skončila, chodte domov.“ To neznamená, že tu v kostole zatvoríme Pána Ježiša v bohostánku a odídeme. Po latinsky sa povie na konci omše: „Ite missa est“, to znamená: „Chodte, máte poslanie.“

Ondrej si veľmi dobre uvedomoval, že naozaj má poslanie. A toto nám kňaz hovorí na konci každej svätej omše. My máme poslanie a potrebujeme si to znova uvedomiť. To, čo sme tu zažili, to lámanie chleba, darovať svoj život pre druhých, ako to urobil Ondrej, máme to robiť ďalej. Máme pokračovať v rodine, lámať svoj život pre druhých, pre svojho manžela, manželku, pre svoje deti, jeden pre druhého. Obetovať sa, prekračovať aj svoje bolesti, ale s tou láskou, že chcem sa rozdať, chcem byť dobrým chlebom pre druhých. Toto vnímal Ondrej veľmi silne a chcel to ohlasovať životom a slovom. Bol poslaný, aby aj slovom povedal, aby bol dobrým slovom pre svojich, ku ktorým bol poslaný. Evangelium znamená slovo radosti, ohlasovať radosť, Božiu radosť.

Nádherne veci, ktoré nám svätý Ondrej odkazuje. Teda v prvom rade učiť sa žasnúť. V druhom rade neustále nezabúdať na to, že sa chceme starať o druhých. Tretie pokora, zmiznúť, nechať nech Kristus zasvieti, lebo on je Spasiteľ. Štvrté vnímať prečo - prečo robím veci. A piate - uvedomovať si, že som poslaný. Pochválený buď Ježiš Kristus!

p. Juraj Pigula, augustinián

Máme Boha na dosah

A opäť je to tu. Máme nádherné adventné obdobie, po ktorom príde ešte krajšie - vianočné. Ale čo sa deje vonku, ani nás kresťanov to nijako neušetrilo. Ba možno práve na nás, ktorí patríme do víťazného Ježišovho tímu, pretože sme pokrstení a voláme sa Božími deťmi, ťahá niekto a niečo preč. A ťahá nás to do tímu otca ľži a hriechu a nástojčivo, zvlášť v tomto adventnom čase. Upozorňuje na nepodstatné veci práve preto, aby odvrátil našu pozornosť od tých podstatných. A my, namiesto toho, aby sme túto jeho snahu hneď na začiatku prekukli, nedali mu šancu a nedovolili, aby nás komercia Vianoc úplne zomlela, robíme presne to, čo si on želá.

Namiesto pokoja a ticha, kedy sa rodina zide na spoločnú modlitbu pri zažatom adventnom venci, nervózne prekračujeme pri pokladniciach prepĺnených nákupných centier. Prešlo 2017 rokov odvtedy, kedy sa maličký chlapec Ježiško, obklopený láskou svojich rodičov, narodil v podmienkach, v ktorých by dnes nikto z nás isto nechcel prísť na tento svet. No napriek tomu to bolo dokonalé. Malý Boh bol sprítomnený. Na dosah a konečne Boh s nami a medzi nami. Je to presne ako vtedy - nebesia plesali, ale zem ešte netušila, že Pán sveta sa v betlehemskej maštali už narodil. Božia moc bola silne prítomná a dýchala odovšadiaľ. A kde sú Vianoce dnes? Aký je advent dnes? Aký je advent vo svete, v našej krajine, v meste, obci, v rodine? Nechcem byť negativistická, pretože toto je doba radostného očakávania, ale skúsme si odpovedať sami. Tie malé jasličky sme zasypali našim odškrtáva-

ním predvianočných zoznamov povinností. Zasypali sme ich našou snahou všetko stihnúť načas. Zasypali sme ich hlasnou reklamou a svetielkami. Zasypali sme ich firmnými večierkami a Santa Clausami, atď, atď.

A tak si kladiem otázku: Kto nám pomôže, aby tohtoročný advent bol iný? Kto má tu moc? Cirkev nás učí, že Prostrednicou všetkých milostí je pre nás Panna Mária. Ježiš prichádza na Vianoce na tento svet prostredníctvom ľudskej Matky Márie, Najsvätejšej Panny a Bohorodičky. A ona chce byť Prostrednicou Božej milosti aj pre teba a pre mňa. Ale bez modlitby a pokory to nepôjde. Môžeš počúvať krásne kázne, čítať si životopisy svätých, ale ak nebudeš mať modlitbu na perách, nič nezmôžeš.

Panna Mária nás neustále vyzýva k modlitbe a pokániu. A je najvyšší čas vziať tieto jej slová vážne. Naša modlitba má byť podľa vzoru Panny Márie predovšetkým priestorom, v ktorom dovolíme Bohu v sebe konať. Je to akási ochota fahnúť si na operačný stôl Božieho slova a nie presadzovať svoju vôľu. Boh je predsa môj Pán a ide o to, aby som mu dovolil v sebe konať. A niekedy Boh úplne zmení moje plány tak, ako ich zmenil Jozefovi a Márii, ktorí sa vzdali svojho pohodlia a vydali sa na cestu tesne pred pôrodom. Oni nekalkulovali a ani nemali ďalší záložný plán. Len dôverovali, hoci nevedeli, do čoho idú. Daj aj nám takúto vnímavosť vidieť rôzne situácie v našich životoch ako súčasť Tvojho plánu, Bože.

A chýba nám aj ticho. Ticho je prvým predpokladom toho, aby sme ťa v svojom srdci mohli počuť. Aj bet-

lehemskí pastieri iba ticho odpočívali a Ty si sa im vyjavil.

Ten, ktorý prišiel na Vianoce a ktorý chce a túži prísť do života každého z nás, je bez konkurencie. Našou úlohou je aj sprostredkovať ho iným, podstatné je tu naše svedectvo. Ľudia potrebujú vidieť na živote tých, ktorí veria v Ježiša Krista, že ho s radosťou očakávajú, že ich naplnia pokojom a radosťou, že im dáva silu zvládať problémy a záťaž života, slobodu voči materiálnym hodnotám, prejavovaním lásky voči ostatným. Božie slovo máme prijať s istou vierou, nie ako slovo ľudské, ale ako slovo Božie. Často zabúdame, že viera je definovaná ako istota v tom, že Boh hovorí pravdu. Božie slovo však nemá zostať len v našej hlave, lebo jeho pravé miesto je v srdci človeka. Mária si v srdci chránila počuté Božie slovo. Najprv vierou prijala Božie slovo a uverila v nesmiernu Božiu dobrotu a moc, lebo „Bohu nič nie je nemožné“ (porov. Lk 1,37). Vedela, k čomu hovorí svoje „fiat“ a vedela tiež, komu to hovorí. Nestavala sa do pozície „sebavedomého si láka - ja sama, ja sama to urobím, ja sama to dokážem!“ Dobre vedela, že tu išlo o slovo Boha, ktoré žiaden človek nedokáže ani len žiť vlastnými silami. Ani nepovedala: „To sa nedá!“ Dobre vedela, že celý vesmír povstal skrze Božie slovo a všemohúcnosť.

Obdar nás, Bože, pravou múdrosťou a túžbou po Tebe, aby sme tak, ako Traja králi, hoci aj celý svet precestovali len preto, aby sme sa ti mohli pokloniť a obdarovať ťa láskou v srdci. Požehnané vianočné sviatky!

Mgr. Martina Gondová

Storočnica Fatimy: Malí apoštolí Nebeskej Matky (záver)

„Tu mu prinášali deti, aby sa ich dotkol. Ale učenici ich okríkovali. Keď to Ježiš videl, namrzený im povedal: „Nechajte deti prichádzať ku mne! Nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo. Veru, hovorím vám: Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň“ (Mk 10, 13-14). Tento evanjeliový úryvok vypovedá o Ježišom vrelom a nežnom vzťahu k deťom, keď ich nevinnosť dáva za príklad svojim apoštolom. V 20. storočí zmietanom vojnami a bezbožnými ideológiami dal Boh svetu opäť pred oči detskú nevinnosť, keď si za zvestovateľov svojej vôle vybral tri malé deti z portugalskej Fatimy. Život Hyacinty, Františka a Lucie je popri slovách Božej Matky a anjela súčasťou fatimského posolstva. Ich činy sú, takpovediac, praktickým uskutočňovaním požiadaviek Panny Márie.

Po zjaveniach sa život pastierikov úplne zmenil. Pre neustále návštevy pútnikov ich rodičia prestali posilať so stádami, pretože návštevníkov vo Fatime denne pribúdalo a všetci sa chceli stretnúť a pomodliť s tromi požehnanými deťmi. Bol to ich apoštolát a prorocká charizma ohlasovať svetu posolstvo z neba. Dievčatá na žiadosť Panny Márie začali navštevovať školu, zatiaľ čo František sa častejšie uchyľoval do miestneho kostola, kde zotrval v hlbokkej adorácii pred Eucharistiou. Vedel, že čoskoro pôjde do neba, preto sa snažil naplno využiť zostávajúci čas modlitbou a, ako sám vravel, utešovaním Boha. To bola jeho osobná charizma - potešovať Boha, ktorý, ako pri poslednom zja-

vení povedala Panna Mária, je už dosť urážaný.

Rok po zjaveniach ochorel na pľúcnu infekciu, nazývanú španielska chrípka, ktorá vtedy ničila povojnovú Európu. Aj on sa stal jej obeťou, aby mohol prejsť do večného života plného svetla 4. apríla 1919. Pred smrťou totiž povedal mame, že "vidí krásne svetlo". Malú Hyacintu tiež postihla táto choroba ešte zákernejším spôsobom, preto bola odvezená do Lisabonu, kde jej mali pomôcť. Tam ju v nemocnici viackrát navštívila Panna Mária a oznámila jej, čo ju čaká, keď si ju vzala do neba 20. februára 1920. Všetko utrpenie a hlavne samotu obetovalo toto dieťa za pápeža a hriešnikov. Jej charizmou bola obeta, úplné sebadarovanie sa Bohu za iných. Potom, čo videla peklo, bola Hyacinta ochotná priniesť akúkoľvek obeť, len aby zachránila hriešnikov pred zatratením. Niet divu, že po jej smrti vydávalo jej telo zvláštnu vôňu, vôňu svätosti.

Obe deti sú príkladom mimoriadneho hrdinstva aj pre dospelých. Mnohé zachované výpovede svedčia o duchovnej výške, ktorú s pomocou Matky Božej dosiahli. Keď ošetrovatelka Hyacinty počúvala hlboké a múdre rady od tohto dievčatka, pýtala sa jej, kto ju to všetko naučil. „Bola to Panna Mária“, odpovedala Hyacinta jednoducho. Ako hovorieval páter Pio: "Za všetko sa platí." Aj fatimskí vizionári pochopili, že musia zúročiť a premeniť dar vidieť Pannu Máriu na milosti a pre obrátenie hriešnikov. Boli hnaní láskou k Bohu a dušiam. Dá sa povedať, že sa z nich stali malí mystici Cirkvi. Hy-

acinta prezradila Lucii, že pri modlitbe niekedy cíti oheň vo svojom vnútri a týmto ohňom by chcela zapáliť svet a ľudí, aby milovali Pána tak ako ona.

Lucia prežila svojho bratranca a sesternicu o dlhé roky, Márii na prítomnosť ju však zvláštnym spôsobom sprevádzala. Jej život nebol ľahký. Cirkev sa ju snažila chrániť, preto jej odporúčili vstúpiť do kláštora. Najprv k sestrám sv. Doroty, neskôr ku karmelitánkam. Tam žila v ústraní a modlitbách, kontemplujúc Boha vo svojom živote. Pred smrťou jej malá Hyacinta povedala tieto prorocké slová: „Už to nebude dlho trvať a pôjdem do neba. Ty zostaneš tu, aby si povedala ľuďom, že Boh chce vo svete zaviesť úctu k Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Až príde čas o tom hovoriť, neskrývaj sa. Povedz všetkým, že Boh nám udeľuje milosti skrze Nepoškvrnené Srdce Panny Márie, že ľudia ich musia prostredníctvom tohto srdca vyprosovať, že Srdce Ježišovo chce, aby spolu s ním bolo uctievané Srdce Márie. Nech si ľudia vyprosia mier od našej Nebeskej Matky, pretože Boh jej ho zveril.“

Pán ju teda vyzval, aby hovorila v prvom rade o úcte piatich prvých sobôt v mesiaci, neskôr, aby žiadala od pápeža zasvätenie Ruska a sveta Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Lucia mala možnosť stretnúť sa s pápežmi Pavlom VI. a Jánom Pavlom II., ktorí brali jej slová vážne a prosili ju nielen o modlitbu, ale aj o rady. Luciiou charizmou bolo ohlasovanie fatimského posolstva. Podrobnosti jej skrytého života v kláštore ešte len budú naplno preskúmané,

keďže v súčasnosti prebieha proces jej blahorečenia. Po jej smrti v roku 2005 dal Vatikán zapečatiť jej celu, keďže sa predpokladá, že Lucia mala ešte mnohé zápisky, týkajúce sa zjavení Panny Márie a slov, ktoré jej zverila.

Tajomstvo Vianoc je tajomstvo dieťaťa. Boh sa, takpovediac, vzdal seba samého, vyprázdnil svoje božstvo, aby sa stal človekom. Viac sa už k nám priblížiť nemohol, keď sa stal ľuďom vo všetkom podobný, okrem hriechu. Prišiel, aby zažiaril v temnotách. Mária je tá, ktorá najlepšie odzrkadľuje tento jas jej Syna. Deti opisovali Matku Božiu ako pätnásť - šest-

nástročné dievča, teda sa im ukázala v podobe, keď prijala anjelovo zvestovanie a tým Boha do svojho života. Keď roztvorila svoje dlane a deti zalialo Božie svetlo, v ktorom im Boh ukázal svoju lásku k nim, pocítili nadprirodzený dotyk Najsvätejšej Trojice. Mária im priniesla Ježiša tak, ako pri návšteve Alžbety.

Pápež František to počas návštevy Fatimy 13. mája 2017 vysvetlil takto: „Podľa Luciiných slov traja privilegovaní sa ocitli vo vnútri Božieho svetla, ktoré vyžarovalo z Panny Márie. Ona ich zahŕňovala plášťom svetla, ktorý jej dal Boh. Podľa myslenia a čítania mnohých

pútnikov, ak nie všetkých, Fatima je predovšetkým týmto plášťom svetla, ktorý nás zakrýva tu, ako aj na hocakom inom mieste zeme, keď sa utiekame pod ochranu Panny Márie a prosíme ju, ako nás to učí modlitba Zdravas Kráľovná: „Orodovnica naša, obráť k nám milosrdné oči svoje a po tomto putovaní ukáž nám Ježiša, požehnaný plod života tvojho, ó, milostivá, ó, dobrotivá, ó sladká Panna Mária.“

Nech nám milosti tohto fatimského roka, na príhovor svätých detí Františka a Hyacinty, pomáhajú rásť vo viere a v šírení Kristovho svetla v našej farnosti.

Peter Stašik

Imrich Degro

O rozlišovaní Božej vôle (12. časť)

7 Charizmy rozlišovania (pokračovanie)

Poznáme charizmu rozlišovania a charizmu rozlišovania duchov.

7.1 Charizma rozlišovania

Dar rozlišovania spočíva v rozlišovaní Božej vôle. Je to základný dar, lebo táto charizma nám pomáha rozlíšiť, či ostatné charizmy sú autentické alebo nie. Uvedomme si, že rozlišovanie je dar pochádzajúci od Boha. Tento dar si nemôžeme zaslúžiť.

Často si kladieme otázku: Ako môžem dospieť k rozlíšeniu? Je tu nejaká technika, že keď budeme zachovávať všetky kroky, ktoré táto technika poskytuje, dospejeme k správnej závere?

Nie. Na to, aby sme spoznali Božie plány, nejstvie žiadna technika. Aby sme poznali Božiu vôľu, potrebujeme dôverný vzťah s Bohom. Čím máme dôvernejší vzťah k Bohu, tým sme otvorenejší na rozlišovanie. Čím lepšie poznáte Boha svojím srdcom, tým ľahšie spoznáte, aký je.

Príklad: Ak sa manžel pozrie na svoju manželku, okamžite spozná, či je jeho manželka nahnevaná alebo pokojná. Ak sa manželka chce spýtať na niečo svojho manžela, ona vie, kedy. Nepoloží mu nejakú otázku hocikedy. Prečo? Lebo ho pozná. A toto poznanie je výsledkom ich dôverného vzťahu, ktorý medzi nimi je. Táto dôvernosť pochádza z komunikácie s ním.

Ak sa nemodlím, ak s Bohom nekomunikujem, je zbytočné mať teologické kritériá, je zbytočné mať skúsenosti. Môže nám pomôcť len dôverný vzťah.

Ak chceme správne rozlišovať, musíme sa úplne vydať do Božích rúk. Musíme mu úplne dôverovať. Musíme kráčať vo viere. Musíme mať čisté srdce, aby svetlo k nám mohlo preniknúť bez narazenia na prekážku. A musíme byť osobami, ktoré sú duchovne slobodné. Osoba, ktorá rozlišuje, je veľmi odvážna osoba, lebo to, že rozli-

šuje, ešte neznamena, že predstupuje pred Boha s fixnou agendou. Musíš ísť pred neho bez agendy, slobodný. Slobodný pre akýkoľvek rozkaz, ktorý príde od Boha. Musíš povedať: „Pane, môžeš zničiť všetky moje plány. Chcem robiť iba to, čo ty odo mňa chceš.“ A to je veľmi ťažké.

Dokonale sa odovzdať do Božích plánov je ťažké.

Ale Boh dokáže pôsobiť iba prostredníctvom jemu odovzdaných osôb. Iba prostredníctvom nich dokáže plniť a završiť svoj plán. Boh od nás nežiada, aby sme boli ľuďmi, ktorí pracujú pre neho, ale chce ľudí, prostredníctvom ktorých môže On pôsobiť. Nepotrebuje ľudí ako pomocníkov, ale potrebuje ľudí, ktorí sú kanálmi Božej vôle.

Všetci potrebujeme dar rozlišovania.

Sú dary, ktoré Boh dal len niektorým, nie všetkým.

Sú ľudia, v ktorých je dar rozlišovania jasnejší, zreteľnejší, vedia ho používať viac ako druhí.

Ale všetci sme dostali dar rozlišovania ako základnú charizmu. Dôležité je to, aby sme boli otvorení a aby sme túto charizmu prijali.

7.2 Charizma rozlišovania duchov

Dar rozlišovania duchov spočíva v tom, aby sme vedeli zistiť, či je niečo riadené zlým alebo dobrým duchom.

Nie je ľahké rozlíšiť dobré od zlého. Preto potrebujeme dar rozlišovania duchov, aby sme zistili, čo pochádza a čo nepochádza od Boha. „Pevný pokrm je pre dokonalých, pre tých, čo návykom majú vycvičené zmysly na rozlišovanie dobra od zla“ (Heb 5, 14).

Deti (čiže začiatočníci alebo jednoducho nedospelí v duchovnom živote) nedokážu rozlišovať dobré od zlého (porov. Heb 5, 13). Nie je to ľahké a často sme zmätení, lebo aj duchovný človek sa môže dopúšťať chýb v rozlišovaní, kým človek posadnutý zlým duchom môže jasne povedať, čo je dobré.

Môže sa nám to javiť zvláštne, ale máme na to príklad aj v Biblii: Posadnutý človek kričí: „Vieme, kto si; ty si syn človeka; syn Boží“ (Mk 5,7). Je to posadnutý človek, ktorý jasne poznáva dobrého ducha. Dievčina, ktorá rozpoznala dobrého ducha u Pavla a Sílasy. Vidíme tiež, ako Pavol rozpoznal zlého ducha v dievčine, tak ako predtým diabol rozpoznal v Pavlovi dobrého ducha (Sk 16,17). Svet sa stal domovom satana, prebýva tu s nami, je to svet, ktorý je pod jeho vládou (Jn 1,19). „Kto pácha hriech, je z diavla, pretože diabol hreší od počiatku. A Boží Syn sa zjavil preto, aby zmaril diablove skutky“ (Jn 3,8).

(pokračovanie)

Moje spomienky na kardinála Joachima

Som rehoľná sestra z Kongregácie Milosrdných sestier Svätého Kríža a pracujem na Biskupskom úrade v Spišskej Kapitule. Chcela by som sa s našimi čitateľmi podeliť o osobné spomienky, ktoré mám za ostatných päť rokov na veľkého človeka, pána kardinála Joachima Meisnera.

S pánom kardinálom Joachimom Meisnerom som sa spoznala v deň pohrebu otca biskupa Mons. Františka Tondru dňa 10. mája 2012 na biskupskom úrade. Keď sa pán kardinál dozvedel o smrti biskupa Františka Tondru, ihneď sa rozhodol pricestovať na jeho pohreb. V spišskej katedrále bol vtedy hlavným celebrantom zádušnej svätej omše a zúčastnil sa aj na pohrebných obradoch.

Bola som týždeň po vážnej operácii a kvôli veľkej pooperačnej rane som mala obviazané hrdlo. Bola som v kuchyni, keď tam vošiel pán kardinál spolu s generálnym vikárom. Zastavil sa pri mne a s úprimným záujmom chcel vedieť, čo sa mi stalo. Pán generálny vikár mu všetko prekladal do nemčiny a pán kardinál, spoliecťiac so mnou, ma požehnal a rozlúčili sme sa.

Na druhý deň ráno telefonovali z Kolína nad Rýnom. Volal jeho osobný tajomník Mons. Oliver Boss a oznámil, že pán kardinál ráno vo svojej súkromnej kaplnke slúžil svätú omšu za zdravie sestry Damiány. Tento veľký človek si na mňa spomenul! A to nebola jediná svätá omša, ktorú otec kardinál za mňa slúžil.

Stretli sme sa ešte niekoľkokrát na biskupskom úrade, ale predovšetkým sme sa za seba modlili.

Mal veľký záujem o môj zdravotný stav, ale aj o môj duchovný život. Stal sa mi veľkou oporou nielen pre zvládnutie mojej nepríjemnej diagnózy, ale bol mi živým príkladom aj pre môj zasvätený život. Povzbudzoval a uprimal ma na hlbokú kontempláciu Krista.

Udržovali sme aj písomný kontakt. V jednom z listov mi napísal: „Dbajte vo svojom duchovnom živote na disciplínu. Žite v Božej prítomnosti. Modlitba nech je na prvom mieste. Každodenná modlitba svätého ruženca Vás naučí byť ľudsky múdrou.“

Keď v roku 2014 znovu navštívil Spišskú Kapitolu, pri osobnom stretnutí mi podal do rúk svoj premodlený drevený ruženec a poprosil ma, aby som vzala ruženec do rúk a v duchu vložila do každého zrnka všetky svoje prosby, bolesti a svoju túžbu byť zdravá. Chvilu bolo ticho a povedal: „Všetky vaše úmysly si teraz beriem so sebou do Kolína a tam sa budem za ne na tomto ruženci modliť.“

Vždy mám na pamäti jeho slová: „Budúcnosť s Bohom je oveľa viac, ako prítomnosť a minulosť spolu!“

snímka: Martin Magda

Jeho život - to bola cesta od Boha k Bohu. Neustále. Jeho nábožnosť a pokora boli baštou proti zlu. Zvonku i znútra. Bol múdry, činorodý, odvážny, verný, pokorný, milosrdný a láskavý. Jeho tvár nikdy nebola unavená a znechutená.

Často sa v listoch zmieňoval, aby som milovala chorých, trpiacich a chudobných a pomáhala im svojou modlitbou. Aj on nosil všetkých chorých a chudobných vo svojom srdci a bol najšťastnejší vtedy, keď im mohol pomôcť, keď mohol prejavíť svoju štedrosť. A jeho štedrosť bola bez hraníc. Hovorieval: „Ľudská pomoc mi nestačí, stále musí zasahovať Boh a on mi dáva zmysel!“

Keď sa mi diagnóza zhoršovala a musela som podstúpiť ďalšie operácie, jeho modlitba ma stále sprevádzala. Vtedy som dostala od neho list, v ktorom bola povzbudivá myšlienka: „Damiána, Pán sa o Vás postará podľa miery

Vašej dôvery!“ A ja som verila, že Boh ma uzdraví a zachráni. V ďalšom liste mi pán kardinál napísal: „Stal som sa kňazom a biskupom, ovplyvnený a posvätený Ježišovými ranami. Patrí k obdivuhodným darom môjho života, že Ježiš si ma použil pri svojom kríži a že ma poctil svojím utrpením.“ Tieto slová zazneli aj na jeho pohrebe v Katedrále sv. Petra v Kolíne nad Rýnom, keď čítali jeho duchovný testament z 25. marca 2011.

Pán kardinál Joachim Meisner bol mužom vynikajúcej viery, čistej nábožnosti, vrelej lásky a hlbokkej nádeje. Lásku ku Kristovi nikdy nepovažoval za remeslo. Pestoval kultúru radosti, úsmevu a krásy a vedel to dobre využívať vo svojej pastoračii. Hovorieval: „S Bohom máme vždy budúcnosť. Položme svoju hlavu, často tak ubolenú a stiesnenú, na Majstrovo milujúce Srdce.“

Správa o smrti tohto šlachetné-

ho človeka ma naplnila hlbokou bolesťou. Akým životom žil, takou smrťou aj zomrel. Jedna z posledných jeho myšlienok, ktorú mi napísal, bola: „Žíte z viery v nášho Pána Ježiša Krista a pozerajte sa mu stále do Jeho presvätej Tváre!“ Odišiel od nás s pohľadom na Krista a modliac sa breviár, s otvorenými očami, šiel v ústrety milému Bohu.

Verím, že teraz žije v nebi ako veľký štedrý darca podľa Božského Srdca. Pôsobí ďalej svojím príhovorom za nás všetkých. Som vďačná Bohu, že som mohla spoznať tohto vzácného človeka a ďakujem za jeho krásne svedectvo viery.

Drahý otec kardinál Joachim Meisner, boli ste pre mňa vzácnym človekom a veľkým biskupom. Stále na vás pamätám a budem pamätať vo svojich modlitbách. Prosím, prihovárajte sa za mňa a za celú Cirkev u nášho nebeského Otca.

sr. Damiána Vihonská

Ján Vojtaššák - „arský farár s biskupskou mitrou“

Veriaci zo Spišskej diecézy sa už niekoľko rokov modlia za blahorečenie svojho biskupa, v blahej pamäti Jána Vojtaššáka. V časopise kňazského seminára Jána Vojtaššáka Kapitula uverejnili na pokračovanie dokumentačné články o otcovi biskupovi Jánovi Vojtaššákovi. Uverejňujeme ich v plnom znení, aby sa aj naši čitatelia oboznámili s historickými udalosťami, ktoré sú v mnohých prípadoch zámerne zahmlievané a prekrúcané.

Dnes, keď si pripomíname vyznávača a trpiteľa za svoju vernosť k Cirkvi, biskupa Božieho sluhu Jána Vojtaššáka pri príležitosti jeho 52. výročia odchodu z tohto sveta, nechceme zabudnúť na vzácne dedičstvo, ktoré plyní z jeho životného odkazu.

Život a hodnotenie jeho činnosti možno rozdeliť na dve etapy. V prvej sa prejavil ako starostlivý pastier Božieho ľudu v Spišskej diecéze v rôznych službách, od r. 1920 ako diecézny biskup. Staral sa o dobrú prípravu kňazov, veľmi mu záležalo na príprave učiteľov pre cirkevné školy, ktoré horlivo staval. Do diecézy povolal mužské i ženské rehole, podporoval katolícku tlač, ľudové misie, staral sa o charitatívne diela, navštevoval diecézu ako starostlivý otec a jeho pôsobenie malo celoslovenský prienik.

Ako biskup často náboženskú činnosť spájal s národnou tak, aby pritom neuškodil jednej či druhej. Pri vyhlásení samostatného Slovenského štátu povzbudzoval veriacych: „V mene Pána budujme svoj spoločný dom, Slovensko: Základy tohto spoločného domu len tak budú pevné a stále, ak mu dáme za základný kameň Boha. Nezarmucujme sa, že sme malým národom a malým štátom... My sme zdravý a silný národ. Nechceme darovaného chleba, lebo nie sme mrzákami a žobrákmi. Pracovali sme v minulosti, chceme statočne pracovať i v budúcnosti...“

Právom Janko Silan napísal pri jeho 25-ročnom jubileu biskupskej vysviacky (13. 2. 1946): „V stretnutí s Vaším skvúcim jasom, apoštol slovenský náš

svätý, ktorý už za nás - svoje deti vzdorovať viete týmto časom a Vaša sláva všetkým svieti veriacim nám a tiež kňazom.“

V druhej časti jeho života, najmä od r. 1950, keď bol internovaný a následne odsúdený do väzenia, čo pri jeho veku 74 rokov znamenalo doživotie, sa prejavil ako opravdivý vyznávač a martýr Katolíckej cirkvi.

Akoby bol tušíl, čo sa s ním stane. Prof. Ladislav Hanus spomína, že keď slávili jeho sedemdesiatku (1947), po latinsky ho pozdravil veľprepošť a biskup slovami Žalmu 137, odpovedal: „Na brehu babylonských riek, tam sme sedávali a plakali, keď sme si spomínali na Sion. Na vrby tejto krajiny vešali sme svoje citary. Lebo tí, čo nás zajali, žiadali od nás spevy a tí, čo nás trápili, žiadali veselosť: zaspievajte nám nejaké piesne sionské. Akože môžeme spievať pieseň Pánovu v cudzej krajine“ a skončil. To boli slová jeho rozlúčky: „Akože môžeme spievať pieseň Pánovu v cudzej krajine“, tak nazval rodnú vlasť: cudzia krajina.

Žiaľ, predtucha bola oprávnená. Veď z poverenia prezidenta E. Beneša, povereník školstva Ladislav Novomeský 15. septembra 1945 dal inštrukcie, aby boli odvolaní biskupi, ktorí sa previnili proti slovenskej národnej cti a proti Česko-Slovensku. Mali to byť predovšetkým biskupi: J. Vojtaššák, M. Buzalka, A. Škrábik a E. Nécsey. Jediným dôvodom mali byť ich politické aktivity počas prvej Slovenskej republiky. Aj keď sa to nepodarilo, tentoraz predsa biskupa J. Vojtaššáka a M. Buzalku ešte v r. 1945 internovali a Ján Vojta-

ššák bol väznený 7 mesiacov. Na sviatok Panny Márie Sedembolestnej 15. septembra 1950 príslušníci tajnej polície vtrhli do rezidencie biskupa, večer, uprostred jeho modlitby breviára. Siedmi muži ho naložili do auta. Ocitol sa v najobávanejšej väznici Ruzyň v Prahe. „Honem slevknout své hadry“, zaznel krik bachára. „Tady máte Vaše nové biskupské insígnie.“ A hodili mu väzenský mundúr a dreváky. Začalo sa dlhé trinásťročné väzenie, začal sa život mučeníka.

Počas vyšetrovania si vytrpel prakticky vyšetrovacích metód socialistického väzenia. Absolvoval množstvo vypočúvaní, kde používali neľudské metódy bitia a kopania. Mučili ho aj niekoľkohodinovým ponížujúcim vystavovaním v chlade v nahote tela. Mučili ho psychicky. Ktokoľvek, čo len nazrie do svedectiev, ktorým bol počas života vystavený, zostane hlboko dotknutý nad neuveriteľnou krutosťou jeho mučiteľov a zároveň nad obdivuhodnou vnútornou silou tohto trpiteľa.

„Hrozny je komunistický fanatizmus“, vzdychol aj neskôr v poznám-

kach utýraný biskup. A hoci nerád o tom hovoril, pri istej príležitosti poznamenal: „Zaobchádzanie s človekom horšie ako s najšpinavejšou unucou...“ A pri inej príležitosti: „Cestou do Leopoldova sme prenocovali v lla-ve. Dostal som sa na celu s troma mládencami. Strážnik, ktorý nás v cele zatváral, pýtal sa každého na meno. Keď som sa pomenoval, dozorca, ktorý ma nikdy nevidel a ani ja jeho, skoro sa za hlavu chytil so slovami: „Vojtašák, tá sviňa? Chlapci, aby ste tomu starému do rána všetky vlasy na hlave vytrhali.“ Alebo iný v Leopoldove hodil mi surovo do tváre: „A vy ešte veríte, a vy sa ešte modlíte?“ Keď vo Valdiciach na protest začal hladovku, náčelník väznice na neho kričal: „Co chcete dosáhnout? Čekáme, až tady chcípnete.“

Bola to hrôza, každodenné ponižovanie, trápenie. Roky, dlhé roky. A neponižovali ho len na Pankráci, pri vyšetřovaní v Leopoldove, či Valdiciach. Ponižovali ho v novinách, tendenčných publikáciách, rozhlas... ako vlastizradcu a niektorí ho ponižujú aj dnes, keď mu pripisujú nepravdivo arizáciu, či politickú angažovanosť v oblasti, kde nemal vplyv, či možnosť rozhodovania. Báli sa aj jeho tieňa. Boja sa ho aj po smrti, jeho odkazu.

Napriek tomu sme o tom presvedčení, že prípad biskupa J. Vojtašáka bude zavŕšený ešte jedným procesom. Procesom kanonizačným, cirkevným procesom blahorečenia. Podobne ako v iných prípadoch na Slovensku, biskupov: Pavla Gojdiča, Vasila Hopku, Metoda Dominika Trčku, či rehoľnej sestry Zdenky Schelingovej a Títa Zemana.

Výsledkom tohto procesu by bolo uznanie zo strany Cirkvi, že jeho život a svedectvo, utrpenie z lásky ku Kristovi a k Cirkvi, tiež, že toto utrpenie bolo spôsobené z nenávisťi k samot-

nej viere. Toto „uznanie“ Cirkvi však neslobodno vnímať ako akési dostatočné ocenenie post mortem. On takéto „ocenenia“ už nepotrebuje. Dostal, úfame, už najvyššie ocenenie svojich zásluh a večnú slávu od zvrchovanej Božej spravodlivosti. Blahorečenie by bolo v prvom rade veľkým darom pre Slovensko, pre nás všetkých. Naozaj potrebujeme ho mať na oltári, aby sme si uvedomovali hodnotu našej viery, aby sme si ju zachovali!

Pozrite! Náš veľký básnik Milan Rúfus si spomína, že v kamennom sedliackom dome jeho starej mamy, v jeho prednej izbe, na čelnej stene povedľa obidvoch okien viseli dva obrazy. Boli s náboženským motívom. Tajomstvo obrazu však vrcholilo týmto: stačilo, aby stará mama na jeho ráme čím-si pohla - a nemý obraz ožil, ozval sa a začal hrať hymnu „Hrad prepevný“. A roky išli a boli to roky dobré, pretože ľudia i veci boli spoľahlivo na svojich miestach a už svojím trvaním nás ubezpečovali, že je všetko v poriadku. Až raz prišiel sovietsky vojak, ktorému sa zapáčil hrací strojček. Vybral ho, ale obraz nepoškodil. Po rokoch sa dostali obrazy k nemu. Viseli vyše dvadsať rokov v jeho drevenici v Jánскеj doline na Liptove. „Avšak navštívili moju drevenicu „zastudené“ deti tohto času... Celkom vecne usúdili, že by za tie dva obrazy mohli niečo utržiť a prisvojili si ich...“

Prečo o tom hovorím? Tento privátny príbeh udivuje ma hĺbkou podobnosti, nesmiernym významovým presahom a priamo artikulovateľným odkazom: Strážte si svoj hrad, chráňte si obraz svojho Boha pred nečistými prstami času... Nedajte sa pomýliť povrchovými zmenami. Čas aj naďalej rabuje v ľuďoch a okráda ich o obraz Boha v nich... Ak kedysi stačilo zdediť ten obraz, zavesiť si ho na čelnú

stenu a občas z neho zotrieť prach, v tomto čase si ten obraz ešte navyše musíte nepretržite strážiť. I sami pred sebou, pretože čas je vo vás, čas, to ste aj vy. Čas, v ktorom neexistencia Boha zdá sa čoraz väčšej časti ľudstva pravdepodobnejšia, než jeho existencia. Nevie, či si na prázdne miesto po dvoch ukradnutých obrazoch ešte niečo zavesím. Viem však, že prázdno po nich bude mi nepretržite pripomínať iné desivé, hlučné, hysterické prázdno: duchovné prázdno tejto civilizácie... Bez hradu nebolo by ani podhradia. Chráňte si teda svoj Hrad, aby On mohol chrániť vás... (Milan Rúfus: Epištoly staré i nové, 1992).

Áno, naše dejiny tvorili vynikajúci ľudia, preto je našou povinnosťou zachovať si ich v pamäti, na ne nezabúdať, ale si ich pripomínať, vracáť sa k ich morálnym a duchovným odkazom, k myšlienkam a túžbam... Lebo boli hýbateľmi, usmerňovateľmi a obrancami ľudu i národa v zápase o kultúrnu, myšlienkovú a morálnu zrelosť, kultúrno-historický obzor i morálny profil v zmysle učenia Cirkvi. Oni z minulosti k nám aj dnes hovoria, napomínajú, pripomínajú, núti sa zamýšľať. Oni predstavujú stále mravné a duchovné hodnoty.

Áno, naša dedovina, naše nezničiteľné a trvalé dedičstvo, spočíva predovšetkým v duchovných hodnotách, ktoré nám zanechali naši otcovia vo viere.

V tomto zmysle nás vedie úctivý pohľad na obetavý život spišského biskupa - „arského farára s biskupskou mitrou“. Ďakujeme Všemohúcemu Bohu za jeho životný heroický príklad a vyprosujeme si aj my silu, aby sme žili verne „podľa povolania, ktoré sa nám dostalo“.

zdroj: časopis Kapitula č. 4/2017
(krátené)

„Dám ti múdrosť a poučím ťa o ceste, ktorou máš kráčať...“ (Ž 32,8)

Otče, prosím Ťa, skrze tvojho Syna Ježiša Krista, uveriť a nehladať iné, uznať každý deň tvoju autoritu. Aby som porozumel Tvojmu slovu, lebo len v Tebe je pravé poznanie všetkého. Pane, prosím, daj mi silu, aby som ťa mohol poznávať, chváliť a vyznávať tvoje Meno pre tvoju veľkú lásku. Daj, aby som sa mohol postaviť a svedčiť o Tebe, že si. Aj ja, taký hlúpy a slabý tvor.

Šalamún píše: „Zadováž si múdrosť a celým svojím imaním si zadovážuj rozumnosť!“ Izaiáš píše: „Tráva zoschne, kvet zvädne,

ale slovo nášho Boha trvá naveky.“ Lebo každé telo je ako tráva a všetka jeho krása ako poľný kvet.

Tým nás Boh vyzýva, aby sme zo všetkých síl hľadali múdrosť a to u Neho, lebo ona sedí po pravicu jeho trónu. Nezháňali sa po veciach, ktoré sú bezcenné. Nič nám viac nechýba ako múdrosť, čo by človek zodral nohy po kolená, nenájde ju inde. Tak často pýtame: „Daj, daj!“ On nás nevypočuje, ale hovorí nám: „Poslal som ti list. Čítal si ho a porozumel si mu?“

Kto verí Božiemu slovu, ten mu rozumie viac a viac. Preto verme Bohu, že stvoril všetko za šesť dní, že Panna počala z Ducha Svätého, že kto uverí a prijíma Ježiša ako Krista, bude spasený a všetkému, čo je napísané v Písme.

Kto neverí Božiemu slovu, ten znevažuje Boha a nerozumie ničomu. Klamstiev a zvodov je na svete mnoho, ale len jedna Pravda, Cesta a Život. Tak prvým skutkom nech je viera v prijatí autority Božej. Ako Šalamún píše: „Začiatkom múdrosti je bázeň pred Bohom.“

j. g.

ilustračná snímka: Martin Magda

Ahoj, kamaráti!

Máme tu teda riadnu zimu... Líca sú červené, prsty skrehnuté, chodníky šmykľavé a všetko je pokryté bielym páperím. Na adventnom venci svietia už 3 sviece a to značí, že Vianoce sú už naozaj za dverami, len im otvoriť. Nezabudnime však, že nie sú iba o koláčoch, darčekom a dobrej kapustnici. Najdôležitejším je predsa príchod Ježiška...

Narodenie Pána - 25. 12.

V tento deň si pripomíname narodenie Ježiša Krista v Betleheme. A viete, prečo sa slávi práve 25. 12.? Evanjeliá, ktoré opisujú život Pána Ježiša, nám neudávajú presný dátum narodenia. Starí Židia verili, že izraelskí proroci boli počatí v ten istý deň, v ktorý zomreli. To je dôvod, prečo 25. decembra - jednoducho k dátumu Ježišovho obetovania sa na križi (ktorý rímski kresťania vyrátali na 25. marca) pripočítali deväť mesiacov a vyšiel im predpokladaný dátum narodenia Ježiša Krista.

Dobrá novina - 23. ročník

Prvou inšpiráciou pre názov témy, ktorá je Na ceste k životu, boli cesta a zachránené životy na severe Etiópie, kde sa nachádza tohtoročný ťažiskový projekt - Alitenské zdravotné stredisko. To vedú sestry z kongregácie Dcéry kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul - vincentky.

Kolešníci DN, nielen že vyzbierajú peniaze, vďaka ktorým sa tomuto centru bude dať pomôcť, no hlavne zmysluplne využijú svoj čas voľna.

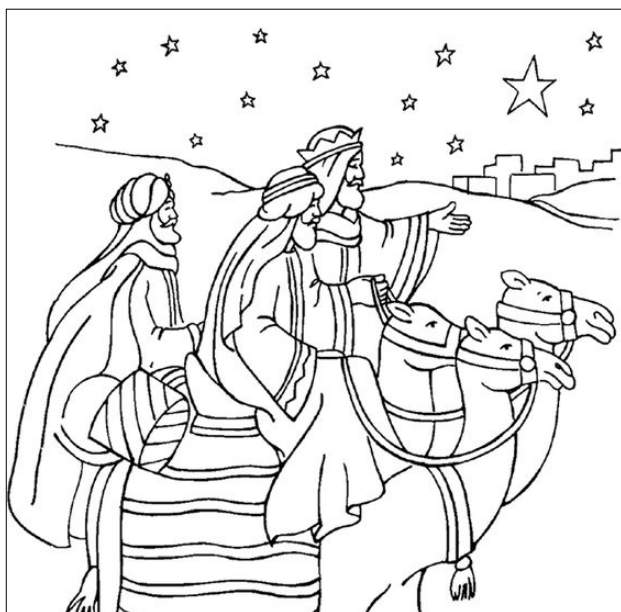
Zjavenie Pána - Traja králi

V tento deň oslavujeme to, že sa Ježiš dal poznať ako Boží Syn mudrcom z východu a cez nich všetkým národom, keďže mudrci neboli židovského pôvodu. Vo Svätom písme o nich píše evanjelista Matúš, ktorý však neuvádza presný počet a tradícia o troch o mudrcoch vznikla pravdepodobne z troch darov: zlata, kadidla a myrhy. Ich mená Gašpar, Melichar a Baltazár sú najskôr tiež vymyslené a začali sa používať až v 12. storočí, kedy ich tak pomenovali na parížskej univerzite.

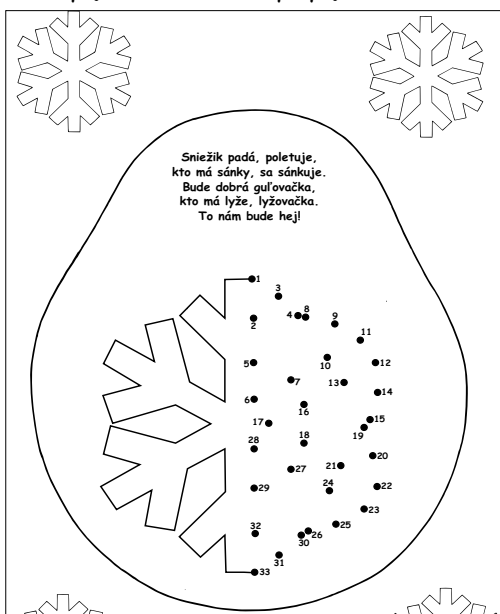
Na tento sviatok sa pri sv. omši požehnáva voda, soľ a krieda. Potom chodia kňazi po príbýtkoch a požehnávajú ich svätenou vodou.

pripravila: Paula Mihoková

Omaľovánka: Kam smerujú mudrci?

Spájačka: Čo vznikne pospájaním čísel?

Zdroje: www.omalovanky.sk; www.zivotopisysvatych.sk

Nová hasičská zbrojnica

V sobotu 18. novembra 2017 sa v Širokom konalo symbolické ukončenie výstavby a slávnostné odovzdanie novej hasičskej zbrojnice do užívania s účasťou prezidenta Dobrovoľnej požiarnej ochrany Slovenskej republiky Pavla Celucha, predsedu Okresného výboru Dobrovoľnej požiarnej ochrany Prešov Mareka Angeloviča, riaditeľky Územnej organizácie Dobrovoľnej požiarnej ochrany Prešov Márie Humeňanskej, riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského záchranného zboru Prešov Ľubomíra Todora.

Pozvanie prijali: delegácia z poľskej partnerskej Gminy Brzyska na čele s wójtom Rafałom Papcia-
kom, delegácia z partnerskej obce Slovenská Lupča na čele so starostom obce Miroslavom Macákom, predsedovia Dobrovoľného hasič-

ského zboru z obcí Vítaz, Ovčie, Fričovce, Šindliar, Lipovce, Štefanovce, Hendrichovce, Bertotovce, starostovia susedných obcí Vítaz, Fričovce, Šindliar, Lipovce, Hendrichovce. Žiaci Základnej umeleckej školy v Širokom svojím spevom a hudbou navodzovali dobrú náladu.

Všetko sa nieslo v slávnostnej až dojímavej atmosfére uvítaní, pekných príhovorov, poďakovaní, odovzdaní darčiekov i spomienky na Emila Fottu, viceprezidenta Dobrovoľnej požiarnej ochrany Slovenskej republiky a dlhoročného člena miestneho výboru Dobrovoľného hasičského zboru, ktorý sa zaslúžil o mnohé úspechy našich mladých hasičov. Vdp. Stanislav Takáč požehnal hasičskú zástavu a následne novú budovu zbrojnice.

Pred vchodom do hasičskej zbrojnice bola uložená aj schránka s odkazom pre budúce generácie.

Naše mladé hasičky pripravili pásku, ktorú starostovia partnerských obcí a pán prezident Dobrovoľnej požiarnej ochrany Slovenskej republiky slávnostne prestrihli. Dôstojnú atmosféru podujatia zvýraznilo umiestnenie pamätnej stuhy starostom obce Stanislavom Bartošom na žrd hasičskej zástavy. Nová hasičská zbrojnica v Širokom bola sprístupnená na prehliadku všetkým návštevníkom.

"Bohu na slávu a blížnemu na pomoc". Podľa tohto citátu na hasičskej zástave veríme, že bude dobre slúžiť našim hasičom a všetkým občanom zo Širokého i z blízkeho okolia.

za obec Široké: E. Timková

snímka: Martin Magda

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.

Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

Ako má mladý človek dozrievať v čistote?

Na to, aby sme boli schopní ovládať svoju telesnú žiadostivosť, umŕtvovať „smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadostivosť...“ (Kol 3,5), dozrievať v láske a čistote srdca, potrebujeme silu, plynúcu z Kristovej lásky.

Ježišova milosrdná láska je najúčinnnejším liekom a najlepšou terapiou na všetky zotročenia a zranenia spôsobené hriechom. Pán Ježiš hovorí: „Čím väčšia úbohosť, tým väčšie právo má na moje milosrdenstvo“ (Denníček 1182). „Čím väčšia duša človeka dôveruje, tým viac dostane“ (Denníček 1578).

Treba sa vyzbrojiť trpezlivosťou a podrobiť sa liečbe, ktorú nám ponúka Pán Ježiš. Každý, kto nepodľahne znechuteniu a vytrvá v modlitbe, bude vo sviatos-

tiach pokánia a Eucharistie prijímať Kristovu lásku - bude uzdravený. Pán Ježiš nás uistuje: „Kto vytrvá do konca, bude spasený“ (Mt 10,22).

Ak chceme prijať uzdravenie plynúce z Ježišovej lásky:

1. Modlíme sa pravidelne ruženec – najlepšie spoločne.
2. Čítajme Sväté písmo tiež pravidelne – denne rozjímavým spôsobom.
3. Zúčastňujeme sa čím častejšie na svätej omši – aj cez týždeň.
4. Adorujeme Pána Ježiša prítomného v Najsvätejšej Sviatosti.
5. Vo sviatosti pokánia vstaňme hneď z každého ťažkého hriechu, aby sme žili v stave posväcujúcej milosti. Je dobré spovedať sa raz mesačne.

Najdôležitejšou životnou úlohou

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

každého z nás je postupne dozrievať v láske. Preto nás Pán Ježiš pozýva do Hnutia čistých srdiec, kde nás chce uzdraviť, oslobodiť, formovať náš charakter a vrátiť nám čistotu srdca.

Dokáže to každý mladý človek, ktorý chce Pánu Ježišovi odovzdať svoje srdce a učiť sa milovať čistou láskou, bez pretvárk a egoizmu.

ilustračná snímka: z archívu autora článku

Trampoty v manželstve

118. Ježišove rady o modlitbe pre každého

Mystička Alícia Lenczewska spísala Ježišove slová o modlitbe v zbierkach nazvaných: „Svedectvo“ a „Slovo poučenia“:

1. Cenná nie je modlitba, pri ktorej prežívame dojatie a radosť, ale modlitba, ktorá si vyžaduje veľa sebazapierania a námahy a vychádza z nich. Stretnutie so mnou je najdôležitejšou chvíľou tvojho dňa – všetko začínaj od Neho. Vtedy budeš mať v srdci čas, aj pokoj.

2. Všetko, čo je v tebe dobré a tvorivé, pochádza odo mňa: z prebývania so mnou pri modlitbe, zo spojenia so mnou v tvojom živote. Nie z vedomostí o mne, nie z morálnych zásad a zákazov z Desatora. Nie z tvojich predstáv a účasti na náboženských obradoch.

3. Všetko sa rodí z lásky, pretože len láska je tvorivá. Zjednot sa s Bohom - Láskou, aby v tvojej duši rozkvitli všetky farby lásky. Nič ti nenahradí mňa živého a pravého, ktorý prebývam v tvojej duši a plodím dobro v твоjich myšlienkach, slovách a skutkoch. Natolko ho plodím, nakoľko sa spájaš so mnou a nakoľko sa mi odovzdávaš. Nauč ma prosiť o pomoc hneď, keď sa v tvojom srdci zrodí niečo zlé.

4. Všetko je ovocím modlitby. Aká modlitba, taký život: taký je stav tvojej duše a tela, ako aj tvoje skutky - ich užitočnosť pre budovanie Božieho kráľovstva v ľudských dušiach a na záchra-

nu tých, čo hynú vo svojich hriechoch. Aby všetko, čo robíš svojim srdcom, myslou alebo rukami, malo zmysel a hodnotu, musí sa to začínať modlitbou, končiť modlitbou a trvať v modlitbe. Modlitba - je zjednotenie so mnou. Veď ja som počiatok a koniec všetkého, čo existuje: Alfa a Omega. Bezo mňa nemôžete nič urobiť - nič, čo by malo pozitívnu hodnotu.

Veľa ľudí hynie a svet je ponorený do tmy, pretože chýba modlitba, chýba zjednotenie so mnou. Námaha, práca a energia toľkých ľudí, ktorých som hojne obdaril svojimi darmi, prináša zlé ovocie, otrávené jedom pekla, ktoré je vždy tam, kde sa ľudia na mňa neobracajú skrze úprimnú modlitbu plnú dôvery; tam, kde sa ľudia neopierajú o moju múdrosť a vôľu.

Koľko modlitby, toľko lásky, múdrosti a pokoja v tvojom srdci. Koľko si odo mňa prijala počas modlitby, toľko môžeš dať toho, čo je hodné dávania druhým. Sama nemáš čo dávať. Svojim blíznym môžeš dávať len moje dobro, svoju prázdnotu alebo zlo pekla!

5. A to sa deje v závislosti od toho, aký je tvoj modlitbový život: jeho vytrvalosť, hĺbka, a vrúcnosť. Nemysli si, že môžeš v srdci niečo nahromadiť a potom to ľubovoľne používať. Dobro, láska a múdrosť - sú energia plynúca z Božského prameňa, pokiaľ si naň napojená skrze modlitbu.

6. Keď v modlitbe stojíš pred

mnou, keď sa srdcom obraciaš k nebu, otvára sa pred tebou Nebeská brána a ty si v nej. A hoci si ešte na zemi, máš účasť na živote svätých a na živote samého Boha. Tvoja duša je v nebi - v lone Otca, ktorý stvoril nebo a zem a všetky živé bytosti. Vtedy sa sýtiš Otcovým svetlom nezávisle od toho, na ktorého z obyvateľov neba sa obraciaš.

Totíž všetko žije a existuje v Otcovi a On je jediným darcom života, ktorý existuje. Keď v čase modlitby stojíš na prahu neba, vystupujú skrze teba úpenlivé prosby a bolesti sveta a zároveň skrze teba splyva na svet Božie milosrdenstvo. Si kanálom, vďaka ktorému existuje táto výmena. Čistota a svätosť tvojej modlitby spôsobuje, že tento kanál je priechodný, takže Boh môže skrze teba zosilať svoje milosti a zaplavovať svet svojou láskou a zároveň ho očisťovať a premieňať svätosťou Najsvätejšej Trojice. Vďaka modlitbe sa zachráni to, čo odovzdáš Bohu, keď zotrváš pri ňom.

7. Keď zotrvávaš pri mne v modlitbe, nepotrebuješ predstavivosť, pretože ona ma deformuje v tvojom vnútornom videní. Takisto nepotrebuješ premýšľať, aby si nachádzala fakty z môjho pozemského života. Potrebuješ len očakávať v láske a v mlčaní. Vďačné očakávanie plné dôvery; ono samo už bude radosťou, kým prídem.

Milí moji priatelia, pokúsme sa zamyslieť nad tým, ako asi vyzerajú naše modlitby a čo by sme ešte mohli urobiť pre seba a pre našich bratov a sestry, ktorí žijú vedľa nás.

MUDr. Vaščák Blažej

Vianočná sv. spoveď 2017

Pondelok 18. 12.	Ovčie	16:00 – 18:00
	Široké	15:30 – 18:00
Utorok 19. 12.	Víťaz	16:00 – 18:00
	Široké	15:30 – 18:00
Streda 20. 12.	Ovčie	15:00 – 18:00
Štvrtok 21. 12.	Široké	14:00 – 18:00
Piatok 22. 12.	Víťaz	9:00 – 12:00 14:30 – 17:00
Sobota 23. 12.	Sabinov	08:00 – 12:00
	Široké	14:00 – 17:00

Stalo sa:

• 28. 11. v utorok sme oslávili 16. výročie konsekrácie kostola sv. Ondreja, apoštola vo Víťaze a 25. výročie konsekrácie farského kostola sv. Jozefa, robotníka vo Víťaze slávnostnými omšami

• 29. 11. v stredu sme oslávili 25. výročie konsekrácie filiálneho kostola sv. Barbory v Ovčí; v daný deň bola slávnostná sv. omša

• 30. 11. vo štvrtok bola odpustová slávnosť sv. Ondreja v starobyľom kostolíku na Vyšnom konci, zasvätená tomuto svätcovi; slávnostnú sv. omšu o 18:00 h celebraval otec Juraj Pigula, predstavený rehole sv. Augustína na Slovensku

• 2. 12. v sobotu o 11:00 h bola ďakovná sv. omša Martina Štofka, ekonóma nitrianskeho biskupstva; Martin Štofko je príbuzný zo-

snulého Imricha Ungvarského, bývalého kurátora a kostolníka vo Víťaze; na slávnosti sa zúčastnil aj nitriansky diecézny biskup Mons. Viliam Judák a ďalší kňazi a kanonici z nitrianskej diecézy

• 3. 12. na 1. adventnú nedeľu bola odpustová slávnosť sv. Barbory, mučenice v Ovčí so slávnostnou sv. omšou o 10:30 h, ktorú celebraval Miloš Jalčák, kaplán v Zborove

• 8. 12. v piatok na slávnosť Neпоškvrneného počatia Panny Márie bola nočná adorácia vo farskom kostole od 21:00 - 22:00 h

• 15. 12. začal sa modliť deviatnik pred narodením Ježiša Krista rodinách

Stane sa:

• 17. 12. v nedeľu bude pri sv. omši v Ovčí o 9:00 h a vo Víťaze o 10:30 h požehnanie a vyslanie našich koledníkov, ktorí sa aj v tomto roku zapoja do koledníckej akcie Dob-

rá novina

• 18. 12. v pondelok navštívime chorých doma pred Vianocami

• 25. 12. v pondelok slávime jeden z najväčších prikázaných sviatkov - Narodenie Pána Ježiša

• 25. a 26. 12. budú naši mladí chodiť po koledovaní v popoludňajších hodinách; výťažok z koledovania Dobrej noviny pôjde na podporu rozvojových projektov v krajinách východnej Afriky

• 31. 12. na Silvestra bude otvorený kostol od 23:30 h do polnoci pre tých, ktorí chcú privítať Nový rok pred Sviatosťou; o 24:00 h bude eucharistické požehnanie

• 1. 1. 2017 slávnosť Bohorodičky Panny Márie; prvý deň v roku je prikázaným sviatkom

• 6. 1. slávnosť Zjavenia Pána, ľudovo nazývaný Traja Králi, je prikázaným sviatkom; v tento deň bude pri sv. omšiach požehnanie „Trojkráľovej vody“ a populudní požehnanie domov

• 7. 1. je nedeľa Krstu Pána; touto nedeľou sa končí vianočné obdobie a začína sa obdobie cez rok

• 13. 1. v sobotu o 10:00 h bude spoločná krstná náuka na fare v katechetickej miestnosti

• 13. 1. v sobotu ráno po sv. omši bude stretnutie členov modlitbovej skupiny sv. Pátra Pia vo farskom kostole; ďalšie stretnutia budú 10. 2. a 10. 3.

• 24. 1. v stredu bude celodenná farská poklona najsvätejšej Oltárnej Sviatosti, vo Víťaze od 10:00 - 18:00 h a v Ovčí od 14:00 h - 17:00 h; ukončená bude sv. omšou a Eucharistickým požehnaním

- do -

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
18. 12.	Pondelok			18:00	† František a Helena
19. 12.	Utorok	18:00	† Pavol Galdun		
20. 12.	Streda			18:00	† Jozef, Mária a Ján Kráľovci
21. 12.	Štvrtok	7:00	† Terézia Mišuková a Žofia Gregová		
22. 12.	Piatok	18:00	za ZBP Ladislava Gregu a za jeho rodinu	7:00	† Ján a Mária Kočíkovci
23. 12.	Sobota	6:30	† Štefan, Apolónia a Anna Iskrovci		
24. 12.	4. adventná nedeľa - B	7:30	† Barbora a Rudolf	9:00	za farnosť
		10:30	za ZBP bohuznámej osoby		
	Štedrý deň	24:00	za farnosť	22:00	vlastný úmysel
25. 12.	Narodenie Pána	7:30	50: Peter Čech	9:00	† Štefan a František Pribulovci
		10:30	za farnosť		
26. 12.	Sv. Štefan	7:30	za ZBP bohuznámej rodiny	9:00	† Štefan a Veronika Balogovci
		10:30	† Florián, Martin a Žofia Uliční		
27. 12.	Streda			17:00	† Helena a Jozef Hudákovci
28. 12.	Štvrtok	18:00	† Mária a František, Helena a František		
29. 12.	Piatok	18:00	za ZBP rodiny Jána Balogu	17:00	† Helena a Jozef Hudákovci
30. 12.	Sobota	7:00	† Štefan, Františka a František		
31. 12.	Nedeľa Svätej rodiny	7:30	60: bohuznáma osoba	9:00	† Helena a Róbert Hudákovci
		10:30	za ZBP Heleny Krankotovej		
1. 1.	Panny Márie Bohorodičky	7:30	70: bohuznáma osoba	9:00	70: Pavol Kostelník a za jeho rodinu
		10:30	za farnosť		
2. 1.	Utorok	18:00	40: František a Eva Jurčišinovci		
3. 1.	Streda			17:00	† Vojtech, Mária, Alžbeta, Cecília a Žofia
4. 1.	Štvrtok	7:00	† Mária a Imrich, Zuzana a Ján		
5. 1.	Piatok	18:00	65: Emília Majerníková a za jej rodinu	17:00	† Ján, Mária a Helena Čigarskí, † Pavol a Ladislav Tomkovci
6. 1.	Zjavenie Pána	7:30	za farnosť	9:00	za živých a mŕtvych členov RB
		10:30	† Martin, Anna a Václav		
7. 1.	Krst Krista Pána	7:30	za farnosť	9:00	† Martin Ondriáš, kňaz
		10:30	60: Monika Balogová		
8. 1.	Pondelok				
9. 1.	Utorok	18:00	† Štefan a Mária Novotní		
10. 1.	Streda			17:00	† Ondrej a Viktória Kočíkovci
11. 1.	Štvrtok	7:00			
12. 1.	Piatok	18:00	za ZBP bohuznámej rodiny	17:00	70: Helena Kráľová
13. 1.	Sobota	7:00	za živých a mŕtvych členov RB		
14. 1.	2. nedeľa cez rok - B	7:30		9:00	za ZBP Martiny, Beáty a Ľubomíra a ich rodinu
		10:30	za farnosť		

14. november 2017 - Martinove svetielko našich detí z materskej škôlky

Slávnostný kazateľ
ThDr. Juraj Pigula, PhD., OSA

30. november 2017 - odpust sv. Ondreja, apoštola vo Vítaze

Slávnostný kazateľ
PaedDr. Mgr. Miloš Jalčák

3. december 2017 - odpust sv. Barbory, mučenice v Ovčí

2. december 2017 - ďakovn sv. omša Mgr. Ing. Martinatofka